HAFTALIK POLİTİK GAZETE

kıvılcım

DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ.

YIL : 1 — SAYI : 2 — 11 MART 1974 PAZARTESİ Fiatı : 100 Kuruş

Proletarya Partisi Nedir ?

Hikmet Kıvılcımlı

Türkiye'de bir **Proletarya Partisi** için ardarda duyurular ve çağırılar yapılıyor. Birçok arkadaşlar **Proletarya Partisi'nin** ne olduğunu veya ne olabileceğini kendi kendilerine ve herkese, bu ara bize de soruyorlar.

1 — PROLETARYA PARTİSİ PROBLEMİ

Bu ve benzeri sorulara sık sık karşılıklar verildi, açıklamalar yapıldı. Yapılıyor, yapılacak. Burada, bir yol daha kısa bir prensip aydınlatması yapmıya çalışalım.

Proletarya Partisi nedir Dünyada ve bizde bir veya birçok adıyla sanıyla **İşçi** Partileri oldu, oluyor, olacak. Bunlar Proletarya Partisi midirler? Değil midirler? Proletarya Partisi iseler, nasıldırlar? Değilseler ,neden değildirler? Bu soruların kısaca karşılıkları bulunmalı, verilmelidir.

Ayrıntılar içinde boğulmamak için alfabetik gerçeklileri anarak yürüyelim.

2 — PROLETARYA SÖZCÜĞÜNÜN 3 ANLAMI

Proletarya Partisi deyimi içinde 2 sözcük var.

Önce **Proletarya** nedir? Tam karşılığı **Modern İşçi Sınıfı** demektir. **Parti** sözcüğünü sonraya bırakalım. Demek **Proletarya** sözcüğü içinde 3 ayrı anlam oturur:

1) **İşçi,**
2) **Modern,**
3) **Sınıf..**

Bu 3 anlamı duruca kavramazsak, **Proletarya'nın** ne olduğu gölgede kalır.

3 — İŞÇİ NE DEĞİLDİR?

İŞÇİ nedir? şçi sadece başkası hesabına **çalışıp sömürülen** insan değildir. Böyle insanlar, **Uygarlık** denilen **Sınıflı Toplum** doğdu doğalı vardır. Hatta, Tarih öncesinin Sınıfsız Tolumu **Orta Barbarlık** denilen **Sürü** ekonomili **Çobanlık** çağında bile: **Köle** adlı, babahan yanına yanaşmış çalışan insan tipleri belirmiştir.

Ne Tarih öncesinin aile çocuğu yerine geçen **insancıl** kölesi, ne **Uygarlığın** hayvandan better şartlar altına soktuğu ,bir aygıt, cansız âlet gibi kullandığı, isteyince kırdığı, öldürdüğü **insanlıktan çıkarılmış** kölesi: **İşçi** değildir. Kölenin **bütünü** (bedeni ve ruhu)hep birden pazarda alınır. satılır ve ebediyyen sahibinin malı olur.

Ortaçağın **Lonca** ustaları yanında çalıştırılıp sömürülen **Kalfalar** ve **Çıraklar,** Köle gibi parayla alınıp satılmasalar bile **ömürleri boyu** ustalarının ve loncalarının tüm yaşantılarıyla **yetkisi ve kontrolu** altında bulunurlar. İşçi, ne **«Usta»**sına veya **«Patron»**'una ne herhangi bir **Lonca'ya** öyle. bir bitkinin köküne bağlı kaldığı gibi yapışık ve **kişiliksiz** değildir .

Antika **Tefeci - Bezirgân** toplumda (gerek **«ilkçağ»,** gerek **«Ortaçağ»** adı verilen ortamlarda) çalışanlar, sömürülenler, kimi **«Amele» (İşçi)** adını taşısalar bile, **«Ulûfeli»** (Ücretli, Gündelikçi) olsalar bile, bugünkü **«Proletarya»** deyimi içine girecek **«İşçi»** sayılamazlar.

4 — İŞÇİ NEDİR?

MODERN nedir? İşletilip sömürülen insanı İşçi yapan şey: «Modern» oluşudur. Modern ne demektir? Kısacası: Kapitalist demektir. Modern İşçi: Kapitalistin işletip artıdeğer sömürdüğü çalışandır. Modern İşçi: ne onu işletenin malı olan ilkçağın Köle'sidir, ne işleten kişi veya lonca gibi örgütlerin bitkicil Ortaçağ uydusu olan Kul'dur.

Modern İşçi : Hür (özgür) dür. Her İş Aygıtlarından «hür» dür, yâni kopmuş, yoksundur, çalışacak aracı yoktur; hem Kapitalistten (veya Lonca'lardan) «hür» dür, yâni kimsenin ve hiç bir şeyin Kölesi değildir. Kulu da. «Kapıkulu» da değildir. Pazarda ne bedenini, ne ruhunu hiç bir vakit satmaz. Yalnız, belli bir süre için, belirli bir ücret (gündelik) karşılığı olarak işgücünü satar.

Bu bakımdan Proletarya Partisine İlkçağ Köle'lerinin, ne Ortaçağ Kul'larının, ne «kullukta kusur etmiyen»: «Usta» ların, «Kalfa»ların, «Çırak»ların Partisi olamaz. O çeşit Antika Kul-Köle'liklerin türlü izlerini ruhlarında, hatta kimi bedenlerinde taşıyan: Esnaf, Köylü, Aydın ve benzeri sırf Küçükburjuva'ların Partisi de hiç olamaz.

Türkiye gibi geri ülkelerde bu karakteristik üzerinde ne denli çok durulsa azdır. Ve pratik Parti çalışmalarına girilince, yukarıda saydığımız ve sayamadığımız daha nice «Antikalıklar» ile karşılaşılacağı ayrıntılarıyla görülecektir. O zaman bu söylediklerimizin somut anlamları büsbütün ama gittikçe anlaşılacaktır. Örgüt içinde: (Deneme ,Bilgi, Bilinç, Karakter, vb. hiyerarşisinin önemi burada gizlidir.

5 — İŞÇİ SINIFI NEDİR?

SINIF nedir? Üretimde çıkarları ve durumları bir olan insan kümelerine sınıf denir. Modern işçiler de modern bir sınıftırlar. Ancak bir siyasî partiyi sırf «İşçiler» kurdu, yahut yönetti diye o Parti hemen Proletarya Partisi olamaz.

Her sınıf içinde olduğu gibi. İşçi Sınıfı içinde de bir çok Zümreler ve katlar yaratılmıştır. Hele Kapitalizmin en büyük dayanağı, Modern işçi sınıfı içinde birbiriyle çelişen bin bir ayırt yaratmaktır. En altta Araçadan «Ameliye», yahut Rumca «Irgat» denilen Toprak işçileri, sonra köyden yeni gelmiş Frenkçe «manövr» denilen kaba elişçileri, «kara amele»ler, daha yetişkin işçiler, orta işçiler, okuryazar işçiler ,okumaz yazmaz işçiler, uzman işçiler, usta işçiler çırak, kalfa işçiler, ustabaşı işçiler, sendikalı işçiler, sendikacı işçiler, sendikasız işçiler, ve ilh., ve ilh..

İşçi ıSnıfı: bütün o zümrelerin topunu birden içine alır. Proletarya Partisi: bütünü ile işçi sınıfının en genel, en ileri, en sağlıklı eğilimlerinin teorisi ve pratiğini temsil eden örgüttür. İşçi zümrelerinden herhangi birinin veya ikisinin kendi özel eğilimlerine göre kurup güdeceği bir Parti, «İşçi» adını taşısa bile, İşçi Sınıfı Partisi olamaz. İşçi sınıfı bütününün teorik ve pratik varlığını, tarihî eğilimini tüm temsil edemediği ölçüde güdük, sapık bir zümre, kat partisi olur. Oturaklı ve tutarlı bir Proletarya Partisi rolünü başaramaz.

Örneğin, Türkiye'de TİP denilen bir işçi Partisi» var .Buna neden Proletarya Partisi diyemeyiz? Çünkü, TİP'i kendi özel zümre eğilimlerine göre ilkin kuran ve güdenler «Sendikacılar» adını alan ve bilinen kimselerdi. Sendikacılar, şayet işçi iseler bile, çok kez işçiden kopmuş, imtiyazlı, «aristokrat» işçilerdi. Sonra hepsi «seçme» Küçükburjuva, hatta dekadan Aristokrat kalıntısı veya hayranı Aydınlar TİP makanizması içine yabancı cisim gibi sokuldular.

Bu ikisi birbirinden daha şahbaz zümrelerin melez örgütü, ister istemez: İşçi Sınıfı içinde burjuvazinin sözcülüğü» rolünü rahat buldular. Onların ilk işleri İşçi Snıfının bütünü ile de, mücadelesi ile de Tarihi ile de çatışmak oldu, ve kopuşmak oldu. Modern İşçi Sınıfına karşıtlıklarını «Sosyalist» sözcükleriyle ne denli süsleyip örtbas etmek isteseler, içlerinin içlerinde yatan Antikalık (Küçük burjuva eğilimi), Kapıkulu ruhlarını yer yer sırıttırdı. Polis komplekslerini, Felsefelerinin «Amentu»sü yapmaktan bir türlü yakalarını kurtaramadılar.

6 — PARTİ NEDİR?

PARTİ nedir? Bir sosyal Sınıfın da, bir Zümrenin de Siyasî İktidar Savaşı yapacak örgütüdür. Sınıfın ve Zümrenin ne olduğu gözümüz önünde bulunursa, bir Parti'nin Parti adını gerçekten alabilmesi için başka neyin gerektiği daha iyi araştırılabilir. Bir Partinin, Parti olabilmesi için yalnız Sınıf Partisi olması yeter mi? Hayır .Sınıf Partisinin, aynı zamanda Siyasî İkidar Savaşı yapmıya elverişli bir örgüt te

(Devamı 4. sayfada)

İşçi Sınıfının Tarihcil Görevi

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

Sevgili işçi kardeşlerimiz;

Hangi cehennemde nasıl yakıldığımızı siz herkesten iyi biliyorsunuz. Ne zaman kanunca ve insanca hak aramaya kalksanız önünüze kimler çıkıyor? Besbelli. Önce patronun herzamanki bekçi köpekleri sizi ürkütmeye çalışıyorlar.

O sökmedimi, patron, sizin, bizim içimizden yüzde bir - iki zayıf ruhlu, zayıf yürekli, zayıf vicdanlı toy cahil biçare işçi arkadaşı kandırıyor. O kandırılmış beş on satılık kul köleyi silahlandırıyor; paralı asker gibi üzerimize sürüyor.

Bu üç - beş kuruş bahşiş almak, yahut işinde **kayrılmak,** işinden atılmamak için kendi öz kardeşinden yakın olan işçi kardeşleri üzerine tabancalarla, bıçaklarla saldırtılan zavallılar çoğu hain oldukları için korkak çıkıyorlar. Sizin silahsız, kendilerinin silahlı olmaları bile yetmiyor. Elbirliği etmiş yüzlerce, binlerce işçi kardeşimiz önünde o ciğerlerini beş paraya patron alçağına satmışlar bozuluyorlar.

O zaman, işverenin karakolda, yahut müdüriyette peylediği bir - iki kanun çiğner, yahut rüşvetçi devlet silahlı güç amiri kışkırtılıyor. Gizli yollardan işçiler düşman gösterilerek çağrılıyor. Onlar, hakkını arıyan çalışkan işçi yurttaşa vurmanın suç olduğunu biliyorlar. Kendilerini cezadan kurtarmak için : o beş - on işçi hainini önlerinden iterek yedeklerine alıyorlar. Hep birden namuslu çalışkanlara can düşmanı gibi saldırıyorlar.

Nerde fabrika, işyeri varsa, hergün, her saat İşlenen bu cinayetler, büyük şehirlerin dışındaki ıssız işçi semtlerinde, kanunun **göremiyeceğini** umdukları sapa kırlarda, vahşi yerlerde geçiyor. Ama sizin gözleriniz önünde haksız saldırının bir noktası bile gizli kalmıyor. Her an kurşunlanan, bıçaklanan biz işçileriz.

Ne işyerinde rahat bir soluk alabiliyoruz, ne evimizde çoluk çocuğumuzla emniyette yaşıyabiliyoruz. Son zamanlar, artık işçi olmak, dağ başında eşkiya eline esir düşmekten bin kat beter oldu. Nedir bu başımıza gelenler? İşçi olduysak günaha mı girdik? Ne istiyorlar kan ter dökerek geceli gündüzlü çalışanlardan?

Boyuna emeğimizle patrona 10 değer yaratıyoruz. Patron bize 3 değerlik bir gündelik vermiyor. Üstelik bin hakaret, baskı yetmiyor. Aylıklı askerlerle kurşun, dipçik yağdırılarak ,hürriyetimize, hayatımıza kastediliyor. Neden işçiye dağdaki haydüttan daha kötü gözle bakılıyor?

Sevgili işçi kardeşlerim. Bu başımıza gelenlere, dünyanın her yerinde **«Sosyal Sınıflar Savaşı»** denir. Biz işçiler her yerde, **barışçıl** yoldan en basit insanlık hakkımızı arıyoruz. İşverenler, hemen bekçi köpeklerini, külhanbeylerini aylıklı askerlerini açıktan açığa silahlandırıyorlar. Biz işçilere karşı tabancalı, tüfekli hançerli **Sınıflar Savaşını** kışkırtıyorlar.

Demek biz istesek de, istemesek de, işveren sınıfı işçilere karşı sürekli Sınıflar Savaşını hiç utanmaksızın sürdürmektedir. Üst katlarını pençesinde tuttuğu Devletin silahlı güçlerini de, kendi özel bekçi köpekleri, aylıklı askerleriyle birleştirmenin hileli yollarını arıyor. Ve ne yazık ki, sı ksık o fırsatı da buluyor.

Bir karısında dayak yemiş **komiser,** bir aferin budalası **çavuş,** açlıktan nefesi kokan bir rüşvet delisi **temditli** seçiyor. Bizim gibi köylü, şehirli, işçi olan mehmetçikler, işsizlikten kırılmış polis memurcukları, kimsenin görmediği yerlerde üzerimize ateş etmeye zorlanıyor. Sonra karşımıza geçen işveren sınıfı, biz işçileri hiç utanmadan **Sınıf Savaşı** yapmakla suçluyor. **Yavuz hırsız** işveren, **ev sahibi işçi** sınıfını böyle şaşırtıyor.

Böyle oldu bittiler önünde işçi sınıfımız ne yapacaktır? **Zorla** içine itildiği **Sınıflar** Savaşını görmezlikten gelmekte, şaşırmakta haydut **Parababalarının** ekmeklerine yağ sürmek olur. Onlar yaptıkları soygunlarını, kanlı haydutluklarını haince, alçakça maskelemek için, örtbas edip herkesi aldatmak için : **«Sınıflar Savaşı istemiyoruz!...»** diye ikiyüzlülüğün en namussuzcasını işliyorlar. Ve ardından gizli açık silahlı adamlarını işçilerin üzerine saldırtıyorlar. Karagözdeki Çıfıt gibi : hem vuruyorlar, hem **«ne vuruyorsun be!...»** diyorlar.

Bu kahpece oyunda şaşırmamak için istemeyerek başımıza açılmış bulunan **Sınıflar Savaşını;** büyük işçi sınıfımıza yaraşır bir uyanıklıkla halkı içinde sayıları birkaç bin zibidiyi geçmeyen bir avuç satılık, vatansız millet sömürgeni, işçi düşmanı **parababası**'nın niçin her dakika halkımızı Sınıflar Savaşına zorladığını iyice kavradık mıydı, ondan sonrası kolaydır... Bu, kulağımıza küpe olması gereken **birinci Derstir.**

(Devamı 4. sayfada)

300 den Fazla İşçi Öldü

Amerika'da Vietnam savaşının en kızgın yıllarında bile iş kazalarında ölen işçi sayısı daima savaşta ölenlerden çok fazla olmuştur.

Türkiye'de ise durum çok daha feci bir manzara arz eder. İş kazalarında ölen işçilerin sayısı ve ölüm sayısı ve ölüm sebepleri, sakatlanan işçilerin sayısı ve sebepleri daima gizlenir. Öte yandan işçilerimiz hayatlarını ve sıhhatlarını yalnız iş kazalarıyla değil gayrı sıhhi çalışma şartları yüzünden kaybederler.

Nedense basınımızda bu konularda hiç yazı çıkmaz. İskenderun Demir-Çelik tesisleri inşaatında şimdiye kadar, 300den fazla işçimizin ölümü, sürekli olarak gizlenmektedir. Bütün araştırmalarımıza rağmen ölen işçilerin kesin sayısını ve sebeplerini öğrenemedik. Fakat iş şartlarını görebildiğimiz kadarıyla anlatmaya çalışalım.

Halen inşaatta 10 - 20 bin arasında işçi çalışıyor. Fabrika faaliyete geçtiğinde 40 bin işçi devamlı çalışacak. Tesislerin inşaatı 30 kadar müteahhit fırmaya yaptırılıyor. Fakat her müteahhit firma işi doğrudan doğruya yaptıracak yerde 5-10 taşarona havale ediyor. Böylece 14 bin işçi en azından 1000 parçaya bölünüyor. Müteahhit firmaların işi taşaronlara verişlere teknik ve üretimi geliştirici nedenlere dayanmıyor. Tek amaç işçiyi mümkün olduğu kadar birbirinden ayrı düşürmek ve işçiler arasındaki rekabeti teşvik etmek, işçiyi daha fazla zaman ve daha yoğun çalıştırarak mutlak sömürüyü arttırmaktır. Çünki bu taşaronların hemen hepsi ustabaşı (Formen)dir. Ustabaşı taşaron olduğu zaman üretimi arttırma tekniğinde hiç bir değişiklik olmaz ama ustabaşı taşaron olduğu zaman işçiyi ölümcül bir çalışmaya iter. Bu mekanizma işçilere ve üretim tekniğindeki ilerlemelere karşı bir sabotajdır.

Bugün Türkiye'de hemen hemen her işyerinde aynı sistem üç aşağı beş yukarı uygulanmaktadır.

İş bukadarla da kalmaz. Hiçbir iş emniyeti aracı ve tedbiri yoktur ya da askerlikteki «teftiş fırçası» gibi vardır. Mesela: İşçiye emniyet kemeri verilir. İşçi de beline takar yükseğe çıkar. İş esnasında işçi sık sık yer değiştirirken emniyet kemerini söker, akar. Bu söküp

(Devamı 4. sayfada)

Mutlu Akü Olayları

Mutlu Akü fabrikasında oralama 1000 lira 1200 lira arasında aylıklı 1000 işçi çalışmaktadır. Mutlu fabrikasının işvereni Cemil Türker'in sahibi olduğu «Türker İzabe» adlı fabrikada bir kısmı Mutlu fabrikasından getirilen 100 kadar kadrolu işçi çalışmaktadır. Ayrıca fabrika inşaatı olarak gösterilen «Kasım Aker» inşatına alınan işçiler, inşaat işçilerinin asgari ücreti ile «Türker İzabe» ve «Mutlu» fabrikalarında çalıştırmaktadırlar.

Mutlu Akü fabrikasında özellikle iş garantisi konusunda çıkan uyuşmazlık sonucu Türk-İş'e bağlı Petrol-İş sendikası tarafından greve gidilmiştir. Grev den önce Petrol-İş başkanı Topkar işçiler ile yaptığı toplantıda «Biz Mutlu Türker-İzabe ve Kasım Aker işçisi diye bir ayırım yapmıyoruz. Grev olursa hepiniz katılacaksınız ve hepiniz aynı haklar kavuşacaksınız» demiştir. Ana hatlariyla böyle gelişen meselyi birde işçilerin yayınladıkları bildiriden okuyalım;

«Kasım Aker, Türker işçisi deyip, inşaat işçisi deyip şu pahalılık ortamında 690 liraya alın teri döken kardeşlerimiz gerekirse hiç düşünülmeden Mutlu dairelerinde çalıştırılmaktadır. Bu insanlar Mutlu dairelerinde her hangi bir iş kazalarına uğrasalar bile işverenler bunu kanun önünde gizliyorlar. Çünkü inşaat işçisinin ayağını makinaya kaptırması yüzünün gözünün yanması ve zehirlenmesi hiç düşünülemez. Hâl böyle iken bu insanların toplu sözleşme dışı bırakılması gerçeği ile karşı karşıyayız. Ancak bizler bu duruma göz yummuyacağız. Mutlu bu greve girdiği gün tüm Türker ve Asım Aker işçileri olarak fiilen greve katılmış olacağız. Bizleri aldatan ve «ben Türker Kasım Aker işçisi tanımıyorum. Hepsinin sendikalı olacaklarını ve Mutlu işçileriyle aynı hakları alacaklarını...» vaad eden sendika liderini döneklikle ve sahtekarlıkla suçluyoruz. Bizim greve gidişimiz ilk bakışta kanunsuz gibi görünebilir ise de inşaat işçilerinin Mutlu dairelerinde çalıştırılmaya zorlanmasından daha kanunsuz olamaz.» (TÜRKER-KASIM AKER İŞÇİLERİ - 4.2.1974)

Bu bildiri dağıtıldıktan sonra olaylar gelişmiş ve Kasım Aker işçilerinde greve taraftar olanlar işten atılmışlardır. Grev esnasında Türker İzabe fabrikasında yapılan aküler Mutlu damgasıyla satışa çıkarılmıştır. Bu durumu engellemek için fabrikadan mal çıkarılmasını önlemek isteyen işçilerin üzerine 2000 Toplum Polisi saldırmış işçi-polis arasında kısa

(Devamı 4. sayfada)

İşçi Çıkarmaları Devam Ediyor

İşsizliğin ve pahalılığın kırıp geçirdiği halkımız, yeni zamlarla daha büyük ateşlerin içine itilmiştir. Bu yandan Emperyalist Ana Vatan'larında her gün bölük bölük geri gönderilen işçilerimiz yurda geri dönüyorlar. Onların memlekette iş bulamadıkları bu yana, içerdeki fabrikalardan her Allahın günü «Hammadde sıkıntısı» veya «Enerji sıkıntısı» bahanesi ile işçi çıkarmalarına devam ediyorlar. Hayat pahallılığının azgınlaştığı günümüzde, işsizler ordusu da gün gün kabarmaktadır. Yabancı ve yerli Finans-kapitalist para-babaları bin bir türlü tertiplerle bugünkü hükümeti köşeye sıkıştırıp, akrep gibi kendi kendini sokmaya zorlaya dursunlar. Fakat, Finans-kapitalist hacıağalarının yaptığı vurgun yüzünden, işsizlik ve pahalılık cehennemi içinde yandığımız, halkımızın bilincine çıkmaya başlamıştır. Halkın geçim derdi içinde boğulmasının nedeni VURGUNDUR. Bu sebeple, işçinin, köylünün, kısacası halkımızın baş düşmanı, «VURGUNDUR. yapan **Yerli-yabancı Şirketler ve Bankalar** ile **Tefeci - Bezirgan** hacıağalar'dır.

Bu vurguncu asalakları, Başta işçi sınıfımız gelmek üzere, bütün halkımız başlarından defetmedikçe, KURTULUŞUMUZ mümkün değildir. Bütün devrimciler gerçek bir proleterya partisi içinde örgütlenerek, halkımız işsizlik ve pahalılık cehenneminden kurtarmak için önde ve örnek davranışla mücadele etmek zorundadırlar.

İşçimiz fabrikasında, köylümüz köyünde her saat ,her saniye bu mücadelenin içindedir. Biz size tazecik bir örnek daha vermekle yetinelim.

Geçtiğimiz günlerde Derby-Lastik fabrikasından 150 işçi atılarak açlığa terk edilmiştir. 250 işçinin daha sokağa bırakılacağı beklenmektedir. Fabrikatör Rafael ve Kamuran ortaklar, «ham madde ve enerji» sıkıntısı bahnesi ile bu çıkışları yamaktadırlar. Oysa işçiler bu çıkışların, Sendika

(Devamı 4. sayfada)

Program Eleştirileri

İlk Asgarî Programın Eleştirisi

1969 yılında hazırlanıp 1970 yılında basılma olanağı bulan «Halk Savaşının Plânları» isimli kitapçıkda:

1 — Türkiye Halkı Nasıl Teşkilâtlanmalı?
2 — Klâsik Anlamıyla Strateji — Taktik Nedir?
3 — Genellikle Askercil ve Sosyal Strateji — Taktik
4 — Dünya Örneklerinde Strateji
5 — Anadolu ve İstanbul Sosyalizmlerinde Strateji
6 — Türkiye'de Strateji Plânı Üzerine

görüşlerimiz yayınladık. Aradan altı ay geçti. Yuvar — Tarikat Şeyhleri tarafından, işçi sınıfı militanlarına hâlâ «eveleme, devekuşu kovalama» okunuyor. Meseleyi gözlere bir daha çarptırmak şart oldu.

Bu yazı serisinde «Türkiye'de Strateji Plânı» üzerindeki görüşlerimizi:

a — İlk Asgari Programın Eleştirisi
b — Demokratik Devrim — Milli Kurtuluş Anlamları
c — Sınıflar savaşı ve klasik halk kavramı
d — Finans Kapital ile Tefeci Bezirgan Kaynaşımı
e — Gerçeklerle Strateji Plânı ve Vurucu Güç.

Bölümlerini tekrar yayınlayacağız. Takî «Uçkun Sosyalistlerle» «Göçmen Sosyalistler» ayaklarını Türkiye topraklarına değdirsinler.

Görüyoruz: Türkiye'de Demokratik Devrim aşamanın Evrim Konağı, gerek Stratejisi, gerekse Taktiği ile zamanında, yerinde konmuştur. Antiemperyalizm ve Antifeodalizm doğrultusunda gerekli Dövüş ve Örgüt biçimleri ile parolaları 50 yıl önceden beri açık, seçik vardır. O Programın kaç ay, yahut kaç yıl «Piyasada» göründüğü, kısa ömürlü bir yaşantı sağlayabildiği içinci kertede kalır.

Problem, bütün o prensiplerin iki, üç, beş ayda bir çıkmış 8-10 sayılı dergide, yahut bir parçacık kâğıt üstünde kusurluca yayınlanmış bulunması ile ölçülemez. O Asgari Program maddelerinden bugün hemen hiç biri yadırganmıyor. Bir çoğu üzerinde epey gelişmeler oldu. Gene de, onlar ve Toplum gelişimiyle, ne Halk örgüt ve dövüşleriyle aşılmış sayılamazlar.

Bugünkü sosyalistlerin, «gelinin kapı arkasında baltayı bulmasına benziyecek davranışlarla, her şeyi baştan ve hiç işitilmedik gösteride «icat» edip, «yaşlı» olayları şehleventçe atlamaları değil, eleştirerek değerlendirmeleri ve gelişirmeleri görevdir.

Yarım yüzyıl önceki davranış belki yadırganacak yanlar gizler. Örneğin 1923 yılı, daha Emperyalistlerle Barış yapılmadan girişilen seçimde, TİÇCF adına Dr. Şefik Hüsnü şunu yazdı:

«Müdafaai Hukuk gibi memleketimizi bir muhakkak ölümden kurtarmış bir örgüte yardım etme yoluvla, şükranımızı ödemek hepimizin borcudur.» (Aydınlık: Mayıs 1923, s. 15)

TİÇSF'nin seçime katılmaması bir boykot değildi. Tersine, «İrticâkâr Derebeylik artıklarına» karşı, «Devrim yapan» Müdafaai Hukuk tutuluyordu. Katılamayışın nedeni, seçim için: «Beklenmedik karar herkesi hazırlıksız bulmuştu.» «Seçimlerde dek olan kısa süre içinde hiç bir akımın billurlaşması olası değildi.»

[illegible] ne de «tarafsız» kalınmıyordu. «Milli Egemenlik ve Milli Bağımsızlık, dış ve iç tehdit ve tehlikelere uğrak bulundukça, ayrıcasız herkesin» (Müdafaai Hukuk Birinci Gurupu'nun «Devrim esasları ve silik reform tasavvurları» ile) «yetinmemek ihtimali yoktur» deniyordu. Ama bu kanı Müdafaai Hukukun «göstereceği her adaya muhakkak oy vermek değildir.» Eğer seçime «işçi sınıfının güvendiği» adaylar sokulmazsa, «sosyal devrime eğgin, en ileri fikirli ve emeğin haklarına en saygılı olanları ayırıp sırf onlara oy vermek uygun olur»du.

Bütün istenen şey: «Her türlü ... maddecil ve anlamcıl baskıdan uzak» serbest seçimdi. Yoksa çekimser kalınmalıydı. İşçi, Köylü, Ortahalliler için «Asgari Dilekler» ötesine geçilmiyordu.

Yarım yüzyıl öncesi aşamanın Devrimci Asgarî Programında bugün tartışılabilecek bir tek madde bulunabilir. Antifeodalizm taktiği bakımından 15. madde şöyle der:

«Derebeyiliğ artıkları olan ve köylüleri feci bir tarzda yağma ve gasp eden mütegallibenin ferdi teşebbüslerle asayişi ihlâl etmelerine meydan bırakmıyacak şekilde inzibat usulleri düzeltilmelidir.»

İlkin kara cümle karışıklığı var: Mütegallibe kendisi mi «ferdî teşebbüs» yapı birliği bozuyor. Yoksa, hem «kişi girişkinliğini» ve hem de «asayişi» mi bozuyor? Söz aceleye gelmiş.

Sonra, ikinci şık doğruysa iki eksik beliriyor:

1 — Derebeği artıklarına karşı Mücadele ve Parola atılıyor, bunların özel Örgüt ve Biçimsel durultulmuyor. Çünkü somut politika denizine henüz soyut prensiple yeni giriliyor.

2 — Antifeodalizm, yalnız «asayişi», bilemedik «kişi girişkinliğini» engellediği ölçüde mi ve sırf «disiplin metodları» çerçevesinde mi yürütülecek?

Her iki eksik, o zamanki sosyalistlerin nasıl «Asgarinin asgarisi» bir program güttüklerini gösterir. Antiemperyalizm de öyle soyut ve sırf «yabancı sermaye»ye karşı bir düşünce ve davranıştır. Sermayenin yerli olanındaki karakter, genel bir «zengin tabaka» deyimi ile geçiştirilir.

Bütün bu eksikler şimdi anlayışla karşılanmalıdır. O en az program bile bugüne dek gerçekleşmemiştir. En kıyasıya ezici tepkilerle boğulmuştur. «İnzibat usulleri»nde bile, karakolları telefonlamayla kalınmış: Türkiye köyüne sosyalizm değil, kapitalizm olsun, ikinci emperyalist evren savaşı sonlarına dek serbest girememiştir. Ş. Hüsnü'nün deyimiyle: «Marks'ın devrim için gerekli gördüğü maddî şartlar yerine gelmiş değildi.» «İktidardan yararlanan bir kısım küçük ve orta sermaye sahipleri,» «yabancı sermaye ile işbirliği inişi» üzerine hemen kaymıştı.

SON «DEMOKRATİK İNKILAP» TEORİSİ

28,9.1937 günü yazılmış: «Demokrasi: Türkiye Ekonomi ve Politikası Hakkında» bir Türkçe kitap yayınlandı. İlk «Asgarî Program»dan 14 yıl sonra, problem Türkiye'nin daha gelişkin somut olayları açısından ele alınıyordu. Orada: DEMOKRASİ = (ANTİEMPERYALİZM + ANTİFEODALİZM) biçiminde parolalaşmıştı. Türkiye'nin ekonomisi ve politikası üç başlık altında özetleniyordu:

1 — Endüstri,
2 — Toprak,
3 — Sulh (Barış).

Araştırma, vebâ illetinden kaçınırca, yuvarlak ve sözde bilimcil formül tekerlemelerini bir yana attı.

ENDÜSTRİ bölümünde şu prensipler açık ve kesin olay ve rakamlardan çıkarıldı:

«Türkiye Cumhuriyetinin Tarihi, MİLLİ KURTULUŞ biçiminde DEMOKRATİK İNKILAP tarihidir. Kurtuluş: Ecnebi FİNANS - KAPİTAL'ini koğmaktır. Devrim: Türkiye'yi MODERNLEŞTİRMEK'tir.»

«Modern teknik Türkiye'ye ANİTEMPERYALİST biçimde girerse kurtuluşu sağlamlaştırır.»

«Modern işgücü: «DEMOKRATİK haklarını kazanmış İŞÇİ demektir.» İşçinin DEMOKRATİK haklar, Türkiye'nin endüstrileşmesi için hayatî bir meseledir.»

«Teknığin ilerlemesi, başta işçi snfının DEMOKRATİK MÜCADELESİ sayesinde olur.»

«Türkiye endüstrisi DEREBEĞİ ARTIKLARI'ndan kurtularak en mükemmel makinelere kavuşur ve modernleşir.»

«Demek işçiye DEMOKRATİK haklarını vermek, memleketin gelişimi icabıdır.»

«İşçinin DEMOKRATİK hakları verilsin ve böylece MİLLİ KURTULUŞ'un en önemli bir SAFHASI daha gerçekleştirilsin.»

Yukarıda geçen «İNKILAP» sözcüğünün şimdiki Türkçesi «DEVRİM»dir. «SAFHA» sözcüğününkü de «AŞAMA» olmuştur. «MİLLİ DEMOKRATİK İNKILAP SAFHASI» sözünün «MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM AŞAMASI» biçiminde Türkçeden Türkçeye tercüme edilmesi, başka bir anlam getirir mi? Formül olarak hayır. Ama, yalnız o formülün tercümesi, somut Türkiye ekonomi ve politika öziçinin yerini tutabilir mi? Gene hayır.

TOPRAK bölümünde şu prensiler açık ve kesin olay ve rakamlardan çıkarıldı:

«Her MİLLİYET dâvâsı gibi, ona bağlı olan her DEMOKRASİ İNKILABI da her şeyden önce temeli toprağa dayanan bir KÖYLÜ MESELESİ'dir.»

«Türkiye'deki asıl DEMOKRATİK İNKILABIN konusu KÖYLÜ çoğunluğudur.»

«Klâsik anlamıyla DEMOKRASİ demek, genellikle köyde ve şehirde her türlü DEREBEĞİ ARTIKLARINI temizlemek, özellikle köylüyü toprak sahibi etmektir. KÖYE DEMOKRASİ'yi sokmakla FİNANS-KAPİTAL'i sokmak iki bambaşka problemdir.»

Burada dahi «Demokratik İnkılâp» sözü, MİLLİYET) sözcüğü ile yanyana getirilerek bir slogan balonu şişirilmek istenmemiştir. Marks'ın tam 100 yıl önce (6 Nisan 1868 günü) yazdığı şu gerçek ele alınmıştır:

«Her zaman şu kanıda oldum ki, SOSYAL DEVRİM ... ciddî olarak tabandan, yâni büyük emlâk (Fonsiyer) mülkiyetinden başlamak zorundadır.» (K. Marks: Kugelman'a Mektup)

Bu doğrunun 100 yıl sonraki Türkiye'de aldığı özel orijinallığı, uzun yıllar emeğinden bir kaç satırla olsun çıkartılmıştır. Bu orijinalite, Endüstri alanına da, Toprak alanına da Finans - Kapitalin girmesi ve Derebeğiliğin onunla kaynaşarak büsbütün yerleşip kökleşmesidir.

Bu orijinalite kavranmadıkca, Türkiye'de gerek sosyal strateji ve gerekse sosyal taktik alanına yakıştırılacak her yuvarlak formül, «Yabancılaşmak»tan kurtulamaz. Otuz, kırk yılların gerilerine düşülür. Canalıcı ekonomik ve sosyal gerçeklerden cayılır. Yabancı kitapların derli toplu sözleri, sigara çekiştirir, kahve höpürdetilir gibi keyif çıkartmak: Devrimci düşünce ve davranışla karıştırılır.

EKONOMİ POLİTİK

Bugünkü Türkiye Ekonomi Politikası

(Geçen sayıdan devam)

160 bine yakın işyeri kumda çelik oynasın: işçiyi tutan da, işi yaptıran ve kârı vuran da 3 bin kadar işyeri olur. Küçük işletmeden 50 kez az olan büyük işletme, onun 3 katı ekonomi alanını tekelinde tutuyor. Demek Türkiye Sanayiinde ,büyük işletme küçüklerden 150 kat üstün ve ağırbasıcı rol oynar.

Demek, Sanayiin (Şehrin) karşısında Tarım (Köy) can çekişiyorsa, Sanayiin içinde de: Büyük işyerleri önünde Küçük işyerleri can çekişerek sürünüyor. Başka deyimle, 3 bin büyük sanayici Türkiye'nin 158 bin sanayicisine kök söktürdüğü gibi, Türkiye üretimine ve genel ekonomisine kayıtsız şartsız egemen olacak güçtedir .Modern çağın kuralı bu.

Ancak, Ekonomi temelimizde Modern Sermaye Konsantrasyonunun içyüzü o kadarcıkla kalmaz. İşin bir başka yönünü bize, Devlet Sanayii ile Özel Sanayi arasında yapılacak kıyaslama açıklar. 3012 Büyük Sanayi işyeri içinde: 2775'i Özel kesime, 237 si Devlet kesimine girer. Sayıca Devlet kesimi %7,9 ve Özel kesim %92,1 eder. Sayıca Özel işyerlerinin 12 de 1 ine yakın azlıkta bulunan Devlet kesimi, küllü ayıplarına bakmadan, kendisinin 11 - 12 katı çokluk olan Özel sektörlere eşit ölçüde ekonomik varlık gösterir:

	Devlet kesimi	Özel kesim
İşçi sayısının	%43,2	%56,8
Yılda ödenen ücretlerin	51,1	48,9
1 Kasım 1963 te Çevirici güçlerin	65,3	34,7
Yıl içinde Sabit Sermaye yatırımı	51,7	48,3
Tüketilen elektriğin	60,8	39,2
Katma değerin	52,7	47,3

«Yurdun kalkınması» özleniyor. Kalkınma insanların yararı için olur. 2775 özel büyük işletme işçisine bir yılda 5400 lira ücret ödüyor. 237 devlet büyük işletmesi gene yuvarlak hesapla 7100 lira ücret ödüyor Demek özel işletme kurukalabalığı çalışanlara 1700 lira (yüzde 31) eksik ücret ödüyor. Neden bu işkence yapılsın Türk milletinin çalışanlarına?

Denilecek ki: «Ne yapalım. Kalkınmayı hızlandırmak için ,özel sermayeden de yararlanmalı.» Doğru mu? 1955 ten 1962 yılına dek, sanayiin Taşıt araçları bölümünde, 8 yıllık sabit sermaye yatırımı: Özel büyük işletmelerde 25.205.000 ve Devlet büyük işletmelerinde 49.736.000 Türk Lirası tutar. Kalkınma, ülkede tekniğin ölçüsünü gösteren sabit sermaye yığını ile orantılıdır .237 büyük işletme 2775 Özel büyük işletmeden 2 katına yakın daha çok sabit sermaye yatırıyor.

Demek yurttaşlar için üçte bire yakın daha yararlı yüksek ücret sağlıyan, yurt için iki katına yakın daha hızlı yatırım yapan Devlet Büyük İşletmeleri, elbet daha gerçek bir yurtseverce kalkınma sağlarlar. Bu bakımdan, adı büyük olan Özel ufaklık 92 işletme, gerçekten büyük olan Devletin 8 işletmesi yanında: 16 ilâ 24 kat aşağılık bir iş alanıdır. Büyük Devlet İşletmeleri, Özel sözde büyüklerden 16-24 kat üstündürler.

Devletçiliğimizin, Özel Sermayeyi yaşatmak için yaptığı hovardaca israflar, hoşnutsuzluğu azaltmak için ,önüne geleni kayırara kişletme kadrolarını lüzumsuz kalabalığa boğuşu göz önüne getirilsin. Öte de, Devlet işletmelerinde her rakamın gerçek bulunmasına karşılık, Özel işletme muhasebelerinde bin bir fatura oyunu ve kaçakçılık bilinen sahte rakamları son kertede arttırır.

Tüm Ekonominin Büyükleri:

Yalnız devlet ve özel büyük işyerlerinin karşılaştırması bile, daha büyük işletmelerin, ekonomide ne denli egemen olduklarını ispatlamaya yeter. Türkiye sanayindeki büyük-küçük bütün işletmeleri kıyaslamak, daha ibret verici olur.

İmalat sanayinde 1-4 kişi çalıştıran iş yerleri 147 bin 675 iken 50 ve daha fazla işçi çalıştıran işyerleri 853 tanedir. Büyükler küçüklerin sayıca 173'te biri ediyor. Gıda sanayinde bu rakamlar 11.899 ile 152'dir: Büyükler küçüklerin 78 de 1'i dir. Yalnız bu iki sanayii dalında işçi sayıları ile ücret tutarları 1964 yılı şöyledir:

	İmalat Sanayiinde	Gıda Sanayiinde
Çalışanların Sayısı		
	((%10)	(%10)
1-4 Kişiliklerde	285.857	29.192
	(%52)	(%38)
1-4 Kişiliklerde	195.076.000	26.650.000
Yıllık Ücret — Maaş Tutarı		
50 Kişiliklerde	273.495	49.257
	(%48)	(%62)
50 Kişiliklerde	1.872.418,000	258.596.000
	(%90)	(%90)

Yuvarlak hesap: 1000 kadar büyük işletme, 150 bini aşkın küçük kadar, yahut ondan üçte bire yakın (%62) fazla işçi çalıştırıyor. Bir büyük işletme (50 kişi ve daha çok işçi çalıştıran) raha raha 150 küçük 1-4 kişi çalışıran) işleme kadar insanın alın yazısını elinde tutuyor.

Ya bu çalışan insanların alın yazıları nasıldır? Küçük işyerlerinde çalışanların yıllık gelirleri (maaş - ücret) Büyük işyerlerindeki 1/10 u kadar düşüktür. Demek büyük işletme insanın alın yazısını çizmekte küçüklerden 1500 kez daha etkindir. Bu geçim şartları ile Türkiye'de büyük işletmeelr karşısında küçük işletmelerin yaşamaları da, yaratmaları da sürünmekten beter, bir işkence çekmektir.

Buna karşılık, 1 kasım 1963 günü, çalışanlardan 1 - 4 kişilide: 285.857 kişiye yılda 195.076,000 lira ücret - maaş (adam başına 682 lira) ödeniyor; 50 kişi ve fazlası işyerlerinde: 273.495 kişiye 1.872.418,000 (adam başına 6846) lira ödeniyor. Bu durum, Millette: Olmaz olsun o 285.857 işyeri dedirtmez mi?

Bu kural önünde gerçekliğe daha yakından bakalım. Sanayii alanında «büyük işyerleri» diye gösterilen 3012 işletme: 10 kişiden, yahut 10 beygir gücünden yukarı güçle çalışan yerlerdir. Aynı 1964 yıl 50 kişiden daha çok çaınşanlı daha büyük işletmelerin sayısı, tüm Türkiye Sanayii kollarında: 1705 tanedir. Daha bu rakam söylenirken açıkça anlaşacağı gibi, 3012 büyük adlı işyerinden 50 kişi çalıştırmıyan 1307, tanesi, elbet 50 ve daha fazla kişi çalıştıran bu 1705 iş yeri yanında devede kulaktır. 237 devlet işletmesinin 2775 özel büyük işlemeye taş çıkartışı gibi...

Gözü kapalı söyliyebiliri zki, Türkiye ekonomisinin sanayi bölümüne o 1705 işyeri şartsz kayısız egemendir.

Sanayi yanında «büyük» sayılan işletmeli Toptan - Perakende Ticaret, Ulaştırma ve haberleşme, hizmet gibi öteki ekonomi dallarında 1963 yılı şu rakamları buluyor:

	Kamu Kesimi	Özel Kesim
Büyük Ticaret: Toptan	17	408
Perakende	126	241
Büyük Ulaştırma	5	141
Haberleşme	1	—
Büyük Hizmet	1	565
	150	1355
(Bunlara Tarım ve Sanayii de katalım)		
Tarım, (500 hektardan büyük topraklı)	97	491
Sanayii	237	1468
	484	3314

(Devamı gelecek sayıda)

Genel Olarak Sosyal Sınıflar

Sosyal sınıflar bölümünde genel olarak Modern toplumun sınıf karakteristiği yanında, özellikle Türkiye'nin sınıf karakteristiklerini araştırıyoruz.

A) SOSYAL SINIFLAR - SINIFLAR DÖVÜŞÜ - SOSYALİZM :

Fransızca «PARTİ» sözcüğü: Türkçe «BÖLÜK», Acemce «PARÇA», Arapça «KISIM» anlamına gelir... Bir toplumda «PARTİLER» var demek, o toplum insanları bir sıra bölüklere, kısımlara, parçalara ayrılmışlar demektir. Toplumların en belirli parti - bölükleri: SOSYAL SINIFLAR'dır.

«SINIF» nedir? Das Kapital'in üçüncü tomunun son sahifesi, sınıfın ne olduğunu araştırırken, yarım kalmış bir cümle ile biter. Belli ki Karl Marx, sınıfın, dilediği gibi güçlü bir tanımlanmasını en gelişkin biçimiyle yapmak isterken, bunu tümliyemeden ölmüştür. Engels de arkadaşının bıraktığı gibi vermeyi uygun bulmuştur. Büyük ustaların böyle bıraktıkları konuyu sonra gelenler didaktik kaçınılmazlıklarla, yani öğretici pratiğe uyarak bütünlemeye çalışmışlardır.

Ancak, sosyal sınıfların var oluşları da, dövüşleri de Tarihcil Maddeciliğin ne bir icad, ne bir keşfidir. Hegel «HUKUK FELSEFESİNİN ANA ÇİZGİLERİ» eserine yazdığı «GİRİŞ»te pek ısrarla bir noktayı belirtir. Ona göre her TARİF (tanımlama): yüzeyde kalan bir Bilim çerçevesidir. Olayların tam anlaşılması tanımlamalarla olmaz. Tarihcil gelişimlerinin kaçınılmazlığı (zarureti) ile gerçeklik kazanırlar. Sosyal bir olay demek olan «SINIFLAR»da, tarif edilmekten çok, tarif edilmeden önce: TARİHCİL BİR GELİŞİM KAÇINILMAZLIĞI VE GEREKLİLİĞİ kazanmış gerçekliklerdendir.

Bugün «SOSYAL SINIF» konusu ele alınırken, o büyük diyalektik hakikatı, yani şaşmaz gerçeklik anlayışını göz önünde tutmak gerekir. Sınıf gerçekliği her ülkedeki gelişim gidişi sırasında az çok değişikliklere uğrar. Bu yüzden bir an için yapılmış sosyal sınıf tanımlaması ister istemez az çok yüzeyde kalabilir. Donmuş ve ezbere formüllerle zırhlandırılabilir. Onun için sosyal sınıf ilişkilerini bir takım transandantal kategoriler gibi fosilleştirmemelidir. Her toplumu yaşıyan tarihcil kaçınılmazlığı içindeki bütün gerçekliğiyle izlemelidir.

Bu anlayışla modern topluma bakınca ne görüyoruz?

SOSYAL SINIF: dedik mi, ilkin Modern ekonomi temelini ve onu belirlendiren EGEMEN ÜRETİM yordamını göz önüne getiriyoruz. Her toplumun sosyal sınıfları, herşeyden önce, o toplumun «EGEMEN EKONOMİ» ilişkilerinde DOLAYSIZCA, yani BİRİNCİ KERTEDE görevli bulunan insan kümeleridir.

«EGEMEN EKONOMİ» der demez şunu anlıyoruz: Demek her toplumda başkaca «EGEMEN OLMAYAN EKONOMİ VE ÜRETİM» biçimleri de vardır. Modern burjuva toplumunda egemen üretim biçimi KAPİTALİST ÜRTİM yordamıdır. Kapitalist toplumun sosyal sınıfları, ancak KAPİTALİST ÜRETİM YORDAMI içinde DOLAYSIZCA, yani BİRİNCİ KERTEDE görevli bulunan insanların kümeleşmeleridir. Ve ancak o kümelerin ilişkileri Modern toplum sınıfları bakımından düşünce ve davranış konusu edilebilirler.

Bir üretim yordamı üzerinde DOLAYISIZCA görevli bulunan sosyal sınıflar başlıca iki karakterle birbirlerinden ayırdedilirler:

1 — O sınıfların DURUMLARI başka başkadır.
2 — O sınıfların ÇIKARLARI başka başkadır.

Modern tolumda İŞVEREN sınıflarının durumu: ÜST ve GÜDÜCÜ sınıf olmak; İŞÇİ sınıfının durumu: ALT ve GÜDÜLEN sınıf olmaktır. Gene modern toplumda İŞVEREN sınıfının çıkarı: elinden geldiği kadar çok ARTI - DEĞER koparmak, yani SÖMÜRMEK; İŞÇİ sınıfının çıkarı ise; elinden geldiği kadar az ARTI - DEĞER koparttırmak, yani SÖMÜRÜLMEMEK'tir.

Bu tanımlamaya göre Modern toplumun başlıca SOSYAL SINIFLARI: İşveren ve işçi sınıflarıdır. İşvere nsınıfı ÜSTTE SÖMÜRÜCÜ, işçi sınıfı ALTTA SÖMÜRÜLEN sınıflar oldukları için, durumları ve çıkarları bakımından iki zıt kutup olmuşlardır. Sonsuz gibi görünen önüne geçilmez bir savaş içinde bulunurlar. Buna SINIFLAR SAVAŞI, yahut SINIFLAR GÜREŞİ, yahut SINIFLAR DÖVÜŞÜ adları verilir.

Sınıflar dövüşü denilen gerçekliği şu veya bu insanın dileği yahut kaprisi yaratmaz. KAPİTALİST düzenin ta kendisi sınıflar savaşını gerektirir.

Mesele böyle konulunca, SINIFLAR SAVAŞINI doğru bulmayanlar, yahut isemiyenler varsa, o gibi kimseler ne dediklerine biraz dikkat etmelidirler. Onlar eğer zerrece sözlerini neri iseler, sınıflar dövüşünü yanlış veya kötü sayarken, belki farkına varmıyarak, herşeyden önce KAPİTALİZMİ doğru bulmuyorlar ve istemiyorlar demektir.

Onun için sosyal sınıfların varlığını herkesten önce burjuva düşünürleri görmüşler ve yazmışlardır. Tarihin (Medeniyet Tarihinin) bir SINIFLAR SAVAŞI tarihi olduğunu, Marx ve Engels'ten çok önceleri, gerçekçi burjuva düşünürleri anlamışlar ve anlatmışlardır.

Öyle ise sosyal sınıfların varlığını, çelişmelerini bir Sosyalist icadı saymak ve sırf Sosyalistlere mal etmek, en kalpazanca bir ne dediğini bilmemek olur. Bir yanda kapitalizm (özel teşebbüs) savunulurken, öte yanda sınıfları ve sınıflar savaşını inkâr etmek ne demektir? Bu inkârı yapan cahil kişi ise ne dediğini bilmiyordur. Ne dediğini bilenler inkâra, hattâ yasaklamaya kalkıyorlarsa, yaptıkları ikiyüzlüce bir sahtekârlıktır.

Çünkü «ÖZEL TEŞEBBÜS» demek, «KAPİTALİZM» demektir. Kapitalizm demek: üstte sömürücü işveren sınıfı, altta sömürülen işçi sınıfı ile bir üretim yapılıyor demektir. Kapitalizm bu üretim ilişkilerinin temelleri üzerine kurulmuş bir sosyal düzendir. Bu sosyal düzeni kuranlar şu veya bu insanlar, şu veya bu sınıflar değil: tarihcil gelişimdir. En basit gerçekçi insan dürüstlüğü kapitalizmin birbirine zıt İŞVEREN - İŞÇİ sınıflarına dayandığını, bu sınıflar arasındaki çelişkinin ister istemez ardı arası kesilmiyen çatışmalarla dolu olduğunu görmezlikten gelemez.

Sınıflar güreşini örtbas etmeye, yani varken yok saymıya, yahut yasak etmiye kalkışmak nedir? Sınıflar güreşini insan bilincinden uzak tutmaktır. İnsan sınıfları arasındaki püresi HAYVANLAR arasındaki Orman Kanunları'yla gütmeye girişmektir.

Tersine, Modern toplumda özel teşebbüsçülüğün egemen olduğu kapitalist üretim yordamı yüzünden doğmuş SINIFLAR DÖVÜŞÜ'nü insanların bilincine çıkarmak: insanlar arasındaki bir sürü hayvanca tepişmeleri, İNSANCA yapmak ölçülerini getirir. Buna SOSYALİZM denir.

Sosyalizm, 7000 yıldır süregelen ve 6500 yıl, boyuna doğarak sonra batmış Medeniyetlerin örneğinden ders almıştır. İnsanlar arasındaki HAYVANCA SAVAŞI insana yaraşır BİLİNCE çıkarmıştır. Sınıflar savaşını Medeniyet kazançlarına ve toplum yaşantısına en az zarar verecek biçimlerde İNSANCA DÖVÜŞ'e çevirmiştir. Sosyalizm insan topluluğu içinde en son kalıntılarıyla HAYVANLIĞI kaldrmaktr. O bakmdan Sosyalizm düşmanlığı insanlık düşmanlığıdır. Sosyalizmi bile bile istememek, kapitalizmin bugünkü durumuyla toplumda HAYVANLIĞI sürdürmektir.

(Devamı gelecek sayıda)

HİKMET KIVILCIMLI

İLKE'nin ilkelliği

Bu yazı İLKE'nin 3. sayısı çıkmadan önce kaleme alınmıştır. 3. sayı ile ilgili eelştiri önümüzdeki sayılarda yapılacaktır.

1974 yılının Ocak ayında devrimcilerin seslerinin kısıldığı, bütün yayınların susturulduğu bir ortamdan sonra- bir dergi çıktı; adı : «İlke». Daha çıkmadan, ilânını gördüğümüzde ,ismini yadırgadığımız halde, isminin soyutluğuna bakmadan; sosyalist kadroların dağınıklığına, örgütsüzlüğüne, belki çare olabilir, belki de sosyalizmimizin «teorik kargaşalığına ve pratik keşmekeşliğine» son verebilir diye, biraz umutla biraz da merakla çıkışını bekledik. Ve çıktı.

«İLKE NİÇİN ÇIKIYOR» MUŞ?

«Yaşadığımız dönemin en önemli görevi» diye başlıyor İlke. Biz açıkça «Proleterya partisini kurmaktır.» diyeceğini beklerken, devam ediyor : «Halkımızın demokratik mücadelesinin güçlendirilmesi; sosyalist birikimin derlenip toparlanması; sosyalizmin, gerçek sahibi olan işçi sınıfına mal edilmesi; bilimsel teori kılavuzluğunda ,ülke gerçeklerine dayanan sağlam ve kalıcı bir düşünce ve davranış birliğine ulaşılmasıdır.» (İLKE, Sayı : 1, İlke niçin çıkıyor.)

«Sağlam ve kalıcı birliğe» nasıl ulaşılır?

«Sosyalizm işçi sınıfına» nasıl «mal edilir?»

«Sosyalist birikim» nasıl «derlenip toplanır»?

«Halkımızın demokratik mücadelesi» nasıl «güçlendirilir»?

Elbette bu soruların ve onlarla benzerlerinin cevabı: «Proleterya partisi»nde» yatar. İlkeciler bütün bunları bilmezler mi? Bilirler. Peki bilirler de neden açık, duru, en sade vatandaşın dahi anlıyabileceği yolu tutmazlar? Bunu «Yayın organlarının çevresinde kümelenmiş aydınlar» oluşlarına ve utangaç sosyalistliklerine verelim.

«Bu birliğe ulaşabilmek ise, temel doğruların eksiksiz sindirilmesini, olayların doğru yorumlanmasını zorunlu kılıyor»muş (a.y.) Temel doğruların eksiksiz sindirilmesi nerede, nasıl ve ne şekilde olur acep? Birincisi Sosyalizmin biliminde, doğruların eksiksiz sindirilmesi diye birşey yoktur. EKSİKSİZLİK sosyalizmin biliminde ölümle, canlılığı ve hayatiyeti kaybetmekle eş anlamlıdır. Bilimsel Sosyalizm'in kendisi bugün tamamlanmış bir bilim değildir. Bu «eksiksizlik» acaba ilkecilerin sosyalizme «katkı»sı mıdır? İkincisi: Temel doğruların eksiksiz demiyelim ama mümkün olduğunca iyi sindirilmesi, olayların doğru yorumlanması, nerede, nasıl ve ne şekilde olur? Genel olarak Proleterya Partisi'nde, özel olarak da proleterya partisine geçiş için yaratılacak tartışma platformunda olur. Bunların dışında «doğruların eksiksiz sindirilmesini olayların doğru yorumlanmasını» aramak bir safsata ve aydın gevezeliği değilse, boş bir hayaldir.

İlke'nin «Yaşadığımız dönemin en önemli görevi» diye başlıyarak sıraladığı cümleler proleterya partisini murat ediyor. «Bu birliğe ulaaşbilmek ise » diye devam eden cümleleri de proleterya partisiyle olacağına göre: ilkeciler ister farkında olsunlar, ister olmasınlar birinci ve ikinci paragraflarındaki anlam:

1) «Yaşağıdımız dönemin en önemli görevi: Proleterya partisi birliğidir.»

2) «Bu birliğe ulaşabilmek ise proleterya partisiyle olur.» gibi mantıksız bir tekrar niteliğinde olan anlamsız bir öz taşımaktadır.

Devam edelim: «İşte İLKE, bu amaçla, geçmişteki bütün başarı ve yanılgıların kazandırdığı büyük deneylerden de yararlanarak, sorunlara ve olaylara, «dar slogancı» ve «mekanik olmayan» yorumlar getirmeye, ideolojik birlik ve bütünlüğe giden yolda bir ADIM olmaya çalışacaktır! (biz majisküllledik). (a.y.)

Dar slogancılık neyse de şu «mekanik olmayan» lafını anlayamadık. Şuna kırk yıldır kullanılan diyalektik dese acep fazla mı açık konuşmuş olacaktı?

Neyse diyoruz, sosyalizmin kafası gözü yarılsa da gene zararı yok. İlke geçmişten dersler alacak ve «ideolojik birlik ve bütünlüğe giden yolda bir ADIM» olacak diye tam, derin bir nefes alıyoruzki, yazının devamını okuyunca nefes tıkanıklığından kendimizi zor kurtarıyoruz:

«Ancak, İLKE'yi çıkaranlar, ne bu çabaların, ne de hareketin toparlanıp güçlenmesinin üç beş kişinin ya da bir kaç yayın organının işi olmadığını bilmektedirler İLKE dergisi BÖYLE BİR İDDİA TAŞIMADIĞI gibi birikimin toparlanıp merkezleşmesi görevinin yayın organları çevresinde kümelenmiş aydınlarla değil, ancak ve ancak bir siyasal örgütle sağlanabileceğinin bilincindedir.» (a.y) (Biz majüskülledik)

Sayın Bay ve Bayanlar mademki «hareketin toparlanması ve güçlenmesi» için yani kısaca proletaraya partisinin yeniden örgütlenmesi için «BİR İDDİA TAŞIMIYOR» sunuz, öyle ise derdiniz nedir, çabanız nedir? Kendi emeciklerinize acımıyorsunuz iyi hoş da; sizlerden birşeyler bekleyen milletin, paracıklarına hele hele 112 sayfalık derginizde ne dediğinizi anlamak için göz nuru dökenlere de mi acımıyorsunuz?

Görev apaçık ortada duruyor: proletaraya partisini yeniden örgütlemek baş hedeftir. Her devrimci yayın-dernek-örgüt vs. bu hedefe yönelirse bir anlam taşır, yoksa elbette havanda su dövmekten öteye geçemez. Usta der ki «Bir gazete, sadece bir kollektif propogandacı ve kollektif ajitatör değildir, aynı zamanda kollektif örgütlendiricidir de».

Çıkarılan bir yayın organının hedefi roleterya partisini örgütlemek olmalıdır. Ancak ve ancak bu şartla İlke'nin «incelemeleriyle Türkiye'nin ve sosyalist hareketin temel sorunlarına bilimin ışığını tutmayı, yorumlarıyla gelişen olayları değerlendirmeyi, belgeleriyle de bu dönemin dönüm ve düğüm noktalarını saptamayı yamaç»laması ciddiye alınabilir.

Oysa İlke daha işin başında bindiği dalı kesiyor ve parti sorununu kendisinin dışına itiyor. «Böyle bir siyasi örgüt ise , herhangi bir derginin sınırlarını çok aşan geniş kapsamlı çabaların ve güçlerin birleştirilmesiyle gerçekleşebilir» (a.y) Elbette proletarya partisi var olan grup ve yuvarların doğru devrimci teori etrafında birleşip derhal pratiğe atılmasıyla gerçekleşecektir. Sorun ,en basit bilinen gerçekleri tekerlemek, zorlukları sayıp dökmek değil YOL GÖSTERİCİ OLMAKtır.

Başta işçi sınıfmızın olmak üzere halkımızın bağrından çıkan devrimci kadrolarla teorik ve pratik bağı kurmayan, proletarya partisinin acilliğini göstermeyen, bunun için somut pratik önerilerde bulunmıyan, hâla yuvar zihniyeti ile hareket edenlerin maskesini indirmeyen sadece ve sadece aydan aya 10 T.L karşılığ piyasaya sürülen ve suya sabuna dokunmayan yazılar içeren bir dergi elbette kendilerinin de dediği gibi «yayın organı çevresinde kümelenmiş AYDINLAR» dergisinden öteye geçemez. İlkecilerin daha başlangıçta çıkışlarınsan hatalı oldukları anlaşılmıyor mu?

Kendileri için doğru olan, yani bu hatalı çıkışlar ıyüzünden «hareketin toparalnıp güçlenmesinin üçbeş kişinin ya da birkaç yayın organının işi olmadığını» bilmeleri genel bir doğru olabilir mi? Elbette olamaz. Ve zaten Kıvılcım çıkışı ile bu görüşün tamamen tersini savunmaktadır. Burada sözü ustaya bırakalım.

«Eğer çıkarılacak olan gazete adına layık bir gazete ise, yani eğer düzenli olarak çıkarılıyorsa, bir dergi gibi ayda bir değil, ama en azından ayda dört defa çıkarılıyorsa) sadece gazeteyi dağıtma eylemi fiili bir bağın kurulmasına yardımcı olur. Şu anda,, devrimci amaçlarla şehirlerarası haberleşme pek ender rastlanan bir şeydir. Her zaman ve her durumda, kaide olmaktan çok istisnadır. Ama bizim bir gazetemiz olsaydı, böyle bir haberleşme kaide olurdu ve elbette ki, sadece gazetenin dağıtımını sağlamakla kalmazdı, (daha önemil olan)tecrübe, materyal, kuvvet ve kaynaklar arasında ki mübadeleyi de sağlardı. ÖRGÜTLEME ÇALIŞMALARININ kapsamı hemen GENİŞLER - biz majiskülledik - ve bir bölgede sağlanan başarı, öteki bölgelerin daha iyi çalışması için örnek olurdu »

«Bize en çok ve acil olarak gereken şey ,alanı genişletmek, şehirler arasında düzenli ortak çalışma temeli üzerinde gerçek bağlar kurmaktır, çünkü parçalanma insanları ezmektedir ve onları dünyadan habersiz, kimden neyi öğreneceğini bilmeden ya da nasıl tecrübe edinildiğinden, geniş eyleme girişme isteklerini nasıl tatmin edeceğinden habersiz durumdadırlar Bütün yolların Roma'ya gittiği gibi devrime giden bütün geçitier boyunca insanları yorulmadan ileriye doğru yürümeye teşvik eden bir ortak gazetenin yardımıyla gerçek bağları kurmaya başlayabildiğimiz yolundaki iddiamda direniyorum».

İlkecilerin yanılgıları : Devrimci kadrolarla teorik ve pratik bağ kurmayışları, kuramayışlarında yatmakatdır. Ve bu yanılgılarını genelleştirerek hiç bir yayın organının da bu işi başaramıyacağı sonucuna varıyorlar. Dünya devrimci mücadelesini inceleyince

(Devamı 4 .sayfada)

Parti ve Çadır Üzerine

Aşağıda okuyacağınız yazıyı, bir arkadaş bundan 4 - 5 ay önce sıcağı sıcağına yazmış ve yazıda eleştirdiği arkadaşa bizzat sunmuş. Zamanı biraz gecikmiş olmakla birlikte eleştiriler halâ aktüalitesini koruyor. Bu bakımdan yayınlamayı yararlı gördük.

«Yine Parti ve Çadır Üzerine» başlıklı yazısını Sayın Oya Baydar ,şu cümle ile noktalıyor: «Gerek parti sorunu, gerekse hastalıklarımız üzerine, yeniden düşünmekte yarar vardr.» Doğru söze ne söylenir... Sadece düşünmek de yetmez, bunların sebeplerini araştırmak, geçmişte «Parti ve hasalıklar» üzerine yazılanları, yapılanları eleşirmek, geçmişin olumlu mirasına sahip çıkmak ve o mirası yeni durumlarla zenginleştirmek gerekir.

Onun için, önce «Parti... sorunu üzerine» daha üç yıl önönce yazılanları ve yapılanları şöyle bir hatırlamaya çalışalım:

«50 yılın kazancı partiyi yitirmek olmuş»tu. Bütün devrimcilerin ağzından, kaleminden «özörgüt» sözleri düşmüyordu. Ama kimse partinin, NASIL ÖRGÜTLENEBİLECEĞİ, TÜZÜK ve PROGRAMININ neler olabileceği üzerine somut, elle tutulur birşeyler söylemek ve davranış göstermek bir yana, henüz bu sorulara bile ulaşamamıştı.

Bu mahşer içinde Dr. Hikmet Kıvılcımlı birbiri peşi sıra «Bilimsel Sosyalizmin Doğuşu», «Oportunizm Nedir?», «Türkiye Halkının Teşkilatlandırılması», «Devrim Zorlaması, Demokratik Zorlama» kitaplarını yayınladı. İlk iki kitap ,en çok kafa karıştıran kavramlara açıklık vermek amacını .taşıyordu ya da bu amaç ağırlıktaydı. Diğer iki kitap ise: azçok açıklığa kavuşacağına inanılan kavramların yaratacağı ortak dil üzerinde somut olarak parti problemini geçmişin bütün dersleriyle birlikte ve pratik önerilerle sunuyordu.

Daha sonra 1967 yılı yayınlanmş olan «Uyanmak İçin Uyarmalı, Uyarmak İçin Uyanmal» ikinci kez basıldı. Bu eserde de T.İ.P. eleştirilerek bir proletarya partisinin tüzük ve programının nasıl olması gerektiği, proleterya partisinin örgütleme ve örgütlenme şekilleri inceleniyordu. Yine bu arada, parti problemine en kısa ve en özlü cevabı veren çağrı: «Anarşi Yok, Büyük Derleniş» yayınlandı.

Bunlarla da kalınmadı. Haftalık çıkan «Sosyalist» gazetesiyle en aktüel problemlere ama en başta parti problemine, en sıcağı sıcağına olaylara göre yine çözümler önerildi.

Bütün bu «Anarşi yok, derleniş» PAROLASI, diğer deyişle: Ajitasyon ve propagandası, «Proleterya partisinin reorganizasyonu için» «Devrimci Derleniş Komiteleri» ÖRGÜT BİÇİMLERİYLE teori alanından pratiğe geçirilmeye çalışıldı.

Son olarak ise, somut olarak bir proleterya partisinin tüzük ve programı ne olmalıdır sorusuna cevap olarak ve bütün devrimcilerin tartışması dileğiyle «Vatan Partisi Tüzük ve Programı» yayıanlandı.

Tam bu sırada sıkıyönetim ilân edildi. Devrimcilere «balyoz» indirildi. Herkesin devrim havası çaldığı günlerde, kimsenin devrim yapmaktan, parti yapmağa zamanı yoktu.

Eleştiriler, öneriler; ya okunmadı, ya da gülünüp geçildi, kulak arkası edildi. Meğer iş başkaymış: O küçümser gülüşlerin ardında «Yaya kaldın tatar ağası» hesapları varmış. Nekadar da çok «Parti» varmış. TİP, THKP, THKP, TMLKP gibi bir sürü «parti». ortaya çıktı. Sıkıyönetim mahkemelerinde öğrendik.

Her aşırı bolluk, aşırı yokluğu da beraberinde getirir.

«Parti» çokluğu da, parti yokluğunun en güzel delili değil midir?

Demek halâ Proleterya Partisi yok. Nasıl kurulabilir?

Yukarıda çok kısa bir özetini vermeye çalıştığımız düşünce ve davranış biçimleriyle daha 3 yıl önce somutça kondu.

Önce, Parti'nin bir yuvarın tarikatlaşması yani kendi kendine «Parti» adını vermesiyle kurulamayacağı, ancak, yuvarların; hiç olmazsa, bir proleterya partisinin yuvarlar arasında kabul edilen somut tüzük, program ve organlar içinde toparlanabilmeleriyle örgütlenebileceğini kabul edenleri gerekir.

Yine bir parti ancak «Parti mücadele içinde ortaya çıkacaktır» veya «Henüz şartlar ve zaman müsait değil» gibi kendiliğindenci görüşlerin yanlışlığının yine yukardaki şartları kabul eden yuvarlarca iyi kavranması gerekir.

«Proleterya partisi uğruna...» değil, «Proleterya partisini yeniden örgütleme» mücadelesi gerektiğinin bilinmesi şarttır.

Bütün bunlar, Parti'nin ,nasl bir parti olabileceği tartşmasnın, yani «Nasıl bir program ve tüzük?» tartışmasının ortaya çıkması için gerekli ön şartı meydana getirirler.

Pratikte, «Bunları önce kabul edelim, tartışalım, sonra kuralım» şeklinde bir ertelemeyle değil iç içe ve somut örgütlenme biçimleriyle koyulmuşur. Bunu da not etmeden geçmeyelim.

Balyozlar inmeden önce «Parti problemi» böyle koyulmuştu. «Proleterya partisinin reorganizasyonu» mücadelesine girilmişti.

Geçmişin tecrübelerini yok saymaya kimseye bir şey kazandırmaz, kaybettirir. Hele mirasa gizliden sahip çıkıp açıkça savunmamak «Siyaset sanatında» ilerde tamiri güç alışkanlıklara kapı açar. Siyaset sanatında devrimciler görüşlerini açıkça ve kökleriyle savunmalı, «canbazlığa» düşmemelidirler.

Halbuki şimdi, geçmişi gözlerden sakladığımız için: «Partiyi yeniden örgütleme» mücarelesi değil, «Proleterya partisi uğruna» «zaman ve şartları» henüz müsait olmadığı için «Halk partisine oy verelim »veya «verelim mi, yoksa vermiyelim mi?» tartışmasına kardı. İlerleme değil gerileme sağlandı.

Bu kısa girişten sonra günlük «Yeni Ortam» gazetesinin sütunlarında özellikle Oya Baydar ve Burhan Şahin tarafından öne sürülen görüşlerin eleştirisine geçmeden önce şunu da belirtelim.

Her iki yazar da İşçi Sınıfı'nın Metoduna ve Dünya Görüşü'ne inandıklarını belirtiyorlar. Gerçekten de yazıları Türkiye'de günlük bir gazetede bu güne kadar olanların en iyilerindendir denebilir. Okuyucularının kafalarındaki pek çok soruya, sürekli olarak işçi sınıfını göze batırarak genel karşılıklar verdikleri ,okuyucularına belii bir seviye kazandırdıkları gerçektir. Yazarların bu olumlu yanlarını belirtmek boynumuza borçtur. Bu eleştiride gerçekten değerli böyle kimselerin yazılarına yöneltildiyse Kardeşliğimizin isbatı olarak anlaşılmalıdır.

Eleştiriyi yapmamak, yanlış olduğuna inandığımızı söylememek meşrebimize uygun değildir. Eleştiri düşmanlığın değil gerçek dostluğun ifadesidir.

Bu eleştiriyi yapmak artık şart olupda hazırlarken elimizde yeni ortam koleksiyonları yok. Yalnızca hatırımızda kalanlar var. Eğer hatırımızda yanlış kaldıysa özür dileriz. Bi rde «Yine parti ve çadır üzerine» yazı önümüzde duruyor.

Parti üzerine görüşler şöyle özetlenebilir: «Önümüzde seçimler var. Bu seçimlere sosyalisler bir partileri olmadan giriyorlar. Türkiye'de TİP'den kalan bir oy poansiyeli var CHP son zamanlarda daha da sola kaymış durumda. Sosyalistler de CHP'ye oy vermeli! Ama demokrasi geldikten sonra kendi partilerini kurmak üzere «CHP» örgütüne girelim »görüşü teslimiyetçi, «oy vermeyelim» görüşü «sol sekter» bir görüşü yansıtır. Gücümüzü düşmanın en zayıf yerine yığmalıyız. Bu durumda yapacak en doğru iş CHP'ye oy vermektir.»

Biz eleştirimizi bu genel görüşlerden hareketle değilde «Yine Parti ve Çadır» başlıklı yazıya göre yapalım.

«TİP'in kapatılmasıyla boş kalan yeri dolduracak «Sosyalist Parti» sorunu, bütün sosyalistlerin kafalarını kurcalıyor olmalıdır.»

Yazarın «sosyalist parti» diyerek gerçek bir «PROLETERYA PARTİSİ»ni kasteddiği açıktır. Yazarın kendiside bilirki TİP hiçbir zaman bir proleterya partisi olamadı. Ne tüzüğü, ne rogramı, ne örgütlenmesi ne de kuruluşuyla o bir sosyalist parti değildi. Öte yandan «sosyalist parti» sorunu, TİP'in kapatılmasından önce de yukarıda çok kısa bir özetini verdiğimiz düşünce ve davranış biçimlerinde «sosyalistlerin kafalarını kurcalıyor»du. Peki yazar daha yazının ilk parağrafında niye böyle iki önemli yanlış yapıyor? Eğer bu yazıyı yazan herhangi bir «gazeteci» olsaydı hoş görülebilirdi. Fakat bu satırların yazarı köşesinden Türkiye'deki sosyalistlere taktik veriyor ve açık açık olmasa da, seçimlerden sonra bir «Sosyalist parti» kurma girişiminde bulunacağını yazıyor. Geçmişi yanlış değerlendirerek, «kafaları kurcalıyanları »unutarak kurulacak böyle bir parti ne olur Allah bilir. Yazar sıkı yönetim şartlarında sadece sosyalistlere hitap eden bir gazete yazdığını onun için böyle ihmallerde bulunduğunu söyleyebilir. Ama bu da cesaret arzederken, sirkatin söylemek olur. Gerçek bir sosyalist gerçeği yazar. Çünki «gerçek devrimcidir». Gerçek eldeki imkanlarla açık açık yazılamıyorsa aynı gerçeği anlatan değişik yöntemler bulunabilir.

(Devamı gelecek sayıda)

Olay ve Aybar

BİLAL HÜSEYİN

«Gevşekliğe, yüreksizliğe ,oportunizm uşaklığına ve Bilimsel Sosyalizm teorilerinin tahrif edılmesine karşı sert bir mücadele açmadıkça, işçi sınıfı Devrimci rolünü oynayamaz...» V.İ.U.L.

Bu anlayışla hareket ediyoruz: Geçirdiğimiz üç yılın gerici tehdişi, sosyalistlerimiz arasında bir «gevşeme», bir «çözülme» yaratmış olabilir. Ve bunun etkisi ile yeniden TİP oportunizminin paraleline veya içine düşülebilir. Bir ara bayağı canlanan «sol» serüvencilik şimdilerde son soluğunu vermiş görünüyor «Sol» serüvenci akımın yanlışlığını anlayan devrimcilere, şimdi de eski TİP oportunizmi, «Kaç ben kurtarayım» dercesine yeniden kucak açıyor. Gelişen tehlike; farklı görüşler ve biçimler, hatta elemanlarla, Burjuva Sosyalizmi'nin yeniden hortlaması, canlanmasıdır.

Kimi arkadaşlarca denecek ki: «Onlar ölmüşlerdir, gömülmüşlerdir, onlarla uğraşmaya değmez». Biz aynı kanaatte değiliz. ABA'cı burjuva sosyalizmi Türkiye Sosyalist Hareketi'nin en az on yılına mal oldu. Ve şimdi de; sosyalist hareketimiz içinde etkisini sürdürmektedir. Burjuva sosyalizminin etkenliğini katiyen küçümsemeyelim. Yakın tarihimizi bir kere daha hatırlamaktan korkmayalım: «Ne var ki Türkiye'de Finans-Kapital, daha doğarken ölümü görmüşçe, Proleterya Partisi'nden ürkmüştür. En son TİP'in doğuşunu, sırf Türkiye'de gerçek bir işçi Partisinin kuruluşunu önlemek üzere KIŞKIRTMIŞTIR.» (H.K.) gerçek budur.

Bugün de, tantanalı törenlerle bir «sosyalist parti» kurma oyunları tezgahlanmaktadır. Bize düşen görev, Proleterya Partisi'nin devrimci temellerini atarken «Sosyalist Parti» maskaralıklarının iç yüzlerini, asıl niyelerini ve niteliklerini gerçek sosyalistlerin gözleri önüne sermektir. Onları hakiki kimlikleriyle işçi sınıfımıza ve halkımıza tanıtmaktır. Aksini düşünmek «İşimiz mi yok» demek, hatta susmak, bilerek bilmiyerek Burjuva Sosyalizmi'nin güçlenmesine, proleterya sosyalizminin gerilemesine yol açar. «Bilimcil sosyalizmin, işçi sınıfı hareketi içindeki sağ ve sol oortunist akımlara karşı döğüşerek güçlendiğini ve biçimlendiğini akıllardan çıkarmayalım.

Gelelim «Olay» dergisine. ABA'cıların ilk A'sı (Aybar) yeniden sahneye çıktı. Çıkarıldı desek daha doğru olur. Şimdi «Olay»ın olaylara bakışını kendisinden izliyelim:

«Açıkça sağcı muhalefet ve dengeci iktidarla birlikte, GERÇEKTEN DEMOKRATİK REJİMLERDE görülen partiler yelpazesinin yalnız bir parçası oluşmuş olmaktadır. Yelpazenin bir diğer parçası, bir başka deyimiyle sol yanı boştur. İşte bu nedenledir ki OLAY, eşiğinde bulunduğumuz «yeni dönem»de yelpazenin bütünüyle açılmasını istemekte, bunu yüreklilikle savunmaktadır.» (Olay, Olay'ın Olaylara Yorumu. s. 3) (Majiskülleyen: B.H.) Demek, «GERÇEKTEN DEMOKRATİİ REİİMLERDE» partiler yelpazesinin «Sağ» ve «Sol» yanları olurmuş. Bizde yelpazenin «Sol» yanı boşmuş. O zaman «Rejimimiz» «Gerçekten demokratik» bir «rejim» oluyormuş. Olay'a göre «rejimimiz»in «gerçekten demokratik» olması için yelpazenin «sol» yanı da «açılmalıymış». Ve «bunu yüreklilikle savunmaktaymış»lar. Bu ne demek?

Burjuva parlamenter aşk oyunlarına doyamayan Mehmet Ali Aybar ile Celal Kargılı'nın «Burjuva demokrasisini» «gerçekten demokratikleştirme» çabalarıdır. Yelpazenin «Sol» yanı da olsaydı, ve «sol» yandan kendileri o «Yüce Parlamentoya» girebilse idiler, «Bizim demokrasimiz de» tıpkı batıdakiler gibi «Gerçekten Demokratik» olacakı. Dün o meşhur «Burjuva Demokrasi»mizin «sol» yanı da doluydu. TİP vardı. O zaman «Demokrasi denen hikaye, demek, «Gerçekten Demokratik bir rejimdi.» Bütün bu saçma düşünceler - Parlamanterist, oportunist, ABA'cı TİP oportunizminin, Burjuva Sosyalizminin - ortalığa yaydığı kusmuklardır. Bilimcil sosyalistlerin burjuva demokrasisinden yararlanması, yararlanmak istemesi başka şeydir. Burjuva sosyalistlerinin «Burjuva Demokrasisi»ni ALLAHLAŞTIRMALARI ve önünde namaz kılmaları başka şeydir. Burjuva sosyalistlerine göre «Burjuva Demokrasisi»nin sınırları içinde sosyalizm yapılabilir ancak. Bu legalizmin batağına gömülmekten başka bir şey değildir. Ve yine Burjuva Sosyalistlerine göre, siyasi mücadele parlamentoda kayıkçı döğüşünden öte bir anlam taşımaz. Bu da parlamentarizm illetinden başka bir şey değildir.

Soyut bir «Demokrasi», sınıflar üstü bir demokrasi yoktur. Demokrasi de sınıfına göre gerçektir, sınıfına göre yalandır. Şu meşhur «GERÇEKTEN DEMOKRATİK REJİMLERDE»ki «DMEOKRASİNİN» ne olduğuna bir bakalım: **«Örnekleri saymakla bitirilmez. Kültür savunuculuğunun son perdesini «Basın hürriyeti» dediği şeyde bulmakla öğünür. Gerçekte bütün basınlar ve yaynlar: matbaalar, gazeteler, kitap yayınlayıcılığı, memlekette basılan kitap ve gazetelerin okunabilmesi için dağıtış ve satış bayilikleri hep sermayenin elindedir. Basın-Yayın imiğinde Finans-Kapitalin pençesine sarılmış durur. Haddine ise Finans-Kapitali zerrece tedirgin edecek bir ses çıksın. Çıkaranın imiğini sıkmak işten bile değildir...**

O basit olayın bin bir çeşitleri, velveleli velvelesiz, her gün toplumun her alanında akıp geçer. Hele demokrasi yosmasının ırz'ı namusu hangi yollardan korunmazki. Sendika özgürlüğü olur mu? olur. «Grev Hakkı» var mı? Ne demek tabii var. Sendika, Grev, Toplu Sözleşme Kanunları harıl harıl çıkarılır. Ancak o «Hak» lar, o «Hürriyet» ler; Finans - Kapital'in «Ruh» ve «Kültür» anlayışı sınırında kalmalıdır.

İşçiler, köylüler, insan mantığı ile o hak ve hürriyetlere kazara sahip çıkmaya kalkıştılar mıydı, o davranışa «Demokrasi» ruhu ve kültürü değil: Finans-Kapitalin maddesi en öldürücü biçimi ile saldırır: Polis kurşunu, Jandarma süngüsü, Asker tankı onlarda yetmedi mi gelsin Sıkı Yönetim! Bir anda Anayasa da, Babayasa da, bütün kanunlar, usuller, nizamlar da bir tek generalin anlayışına ve eğilimine kalmıştır. Toz kondurulmayan «Büyük Meclis»ler: baka kalırlar. Finans-Kapital, bütün «Hür Basın»ın ciğerleriyle hep bir ağışdan «Oh! Devlet varmış!» temposunu tutar.

Sıkıysa Ekonomi candamarları üzerine oturmuş bulunan Finans-Kapitalin: Ruhcu, Kültürcü, Fikirci, Felsefeci, Dinci, İmamcı iki yüzlülüğüne Millet inanmasın. Günahı öbür dünyadaki «Ceza gününe» bırakılmaz. Finans-Kapitalin telli kaza kurşunu ile anlından vuruluverir. Ölümüne susamamış bulunan herkes, Finans-Kapitalin: Ekonomi temelindeki madde sömürüsünü görmezlikten gelecek, onun sapına kadar Ruha kültüre inanmış allahcı ve dinci gösterişlerine inanacaktır. Öyle ya kapitalist düzenin en aşırı savunucusu kimdir? Finans-Kapitaldir. Öyleyse, düzeni büyük titizlikle koruyan Finans-Kapital, kapitalist sınıfının da kurtarıcısı ve koruyucusu niçin olmasın?

(Devamı gelecek sayıda)

Halk Dersleri

Sosyalist bu başlık altında her sayıda bir öğreti yazısı yazacak.

Öğreti: En ilkel gerçekleri, okuma yazma bilmese de, her işçi ve köylünün anlayacağı dille verilecek. Her ders kısa kesilecek.

Birinci Ders:

İşçi, Köylü, Esnaf, Halkın Hallenişleri

Sevgili Köylü ve Esnaf oğullarım, kızlarım, kardeşlerim .Size İşçi oğullarımın, kızlarımın, kardeşlerimin hallerinden söz edeceğim. İşçinin hâli, hepimizin hâlidir, çoğumuzun geleceği, istikbâlidir. İşçi Sınıfı «kürkçü dükkânıdır.» Ne denli «tilki» olursak olalım, hepimizin dönüp dolaşıp en sonunda varacağımız dükkân İşçi Sınıfımız'dır. Postumuzu İşçi olarak İşverene satmaktan kurtulamayacağız.

Birinci büyük «Seferberlik» dediğimiz Emperyalist Dünya Savaşına girerken Türkiye'de işçi sayısı bir kaç yüz bin idi. 1965 yılı, Devlet İstatistik rakamlarında «ücretliler», yâni işçiler 3 milyon sayıldı.

Demek 50-60 yılda işçi kardeşlerin sayısı 30 kat artmıştır. Demek, her 2 yılda, Türkiye'mizin işçi sayısı 1 kat çoğalıyor. Neden çoğalıyor? Onun sırası gelince yoklar, araştırırız.

Nerden çoğalıyor? Onu biraz düşünenimiz eliyle koymuşça bulabilir. İşçiler sizden, bizden, Köylüden, Esnaftan geçmedirler. Her birimizin, ya kendisi, ya oğlu ,ya kızı, ya amcası, anası, halası, dayısı ,teyzesi, yahut başka akraba ve komşuları veya onların çocukları her gün, dağarcığını omuzuna vurup gurbette «İş» aramaya çıkıyor, işçi oluyor.

Böylece nereden, hangi Köyden, Kentten, hangi çarşıdan kalkarsak kalkalım. Gurbete düşmemizin sebebi ortada. Tarlamız, Dükkânımız bizi beslemiyor. Kolumuzun gücünü Ağaya, Beye kiralamaya gidiyoruz... Açımızdan ölmemek için buna mecburuz.

Yollara düşenlerin yüzde doksan dokuzu, gene hep biliriz: ya köylüleriz, ya esnaflarız, fakir fukarayız... Bin yıl öncesinde bir lâkırdı vardı: «Her yol Roma'ya çıkar» derlerdi. Şimdi: «Her yol işçiliğe çıkıyor.»

DEDE HANDE

Prolatarya Partisi Nedir?

(Baştarafı 1. sayfada)

olması gerekir.

Daha doğrusu, her gerçek Parti önce Sınıf örgütü demek kendiliğinden Siyaset örgütü demektir. Olmıyacak bir varsayımla : Siyaset yapmayı beceremiyen bir örgüt sırf Sınıf örgütü olsa ona Parti adı verilemez. Bütün zümreleriyle İşçi Sınıfını içine almış veya sırf her zümreden işçilerin kurdukları ve güttükleri bir örgüt hemen Proletarya Partisi olabilir mi? Hiçbir zaman olamaz. Proletarya Partisi herşeyden önce bir siyaset örgütüdür.

Bunu söyler söylemez siyasetin ne olduğu, Proletarya Partisinin ne zaman, nasıl Siyasî örgüt sayılabileceği birinci problem olur. Siyasî Parti bir sınıfın sınırları ve sınıf bencilliği içine hapsolmamış bir örgüttür. Kendi sınıfından başkasını görmiyen bir örgüt, Siyaset'in dışında kalmış ve Parti olmaktan çıkmış olur. Çünkü Parti, ne bir zümreyi, ne bir sınıfı değil, Sınıflı Toplumda bütünüyle bir Ülkeyi ve tüm Dünyayı içine alacak, yönetecek, değiştirecek bir örgüttür. Parti bu evrensel görevini yerine getirebilmek için sınıf körlüğü denilen dar düşünce ve davranıştan kurtulmak, Siyaset yapmak zorundadır.

Bu bakımdan Proletarya Partisi herşeyden önce kendi üyelerini Politika alanında yetiştirmek, onlara Siyasî Eğitim ve Bilinç sağlamakla görevlidir. Siyasî Eğitim, lâfla olmaz: sınıflı Toplumda var olan bütün sosyal sınıf ve zümreleri kollamakla olur. Sınıf bilgisi ve bilinci bir tek sınıf içine tekyanlıca kapanıp kalmakla edinilemez. Bütün Sosyal sınıf ve zümrelerin içyüzlerini çok yanlıca kavrayıp işlemek gerekir.

Bunun ise tek pratik ve kaçınılmaz şartı: bütün Sosyal sınıf ve çevreler içinde her zaman var olan tüm hoşnutsuzları ,ve tüm devrimcileri kendi içine almaktır. Onun için Proletarya Partisi yalnız işçilerin değil, her sınıf ve zümre içinden Bütün Devrimcilerin Partisi olur. Yeter ki başka sını fve zümrelerden Proletarya Partisi içine gelen hoşnutsuzlar :

1 — Gerçekten Devrimci olsunlar;

2 — Gerilerindeki bütün kayıkları batırarak gelmiş olsunlar..

7 — PROLETARYA PARTİSİNİN DİYALEKTİĞİ: BİLİMCİL SOSYALİZM

Buraya dek söylediklerimizden anlaşılacağı gibi, Proletarya Partisi problemi, olaganüstü Diyalektik işliyen bir mekanizmadır.

O makanizmayı alışılagelmiş skolâstik Antika metot ve mantıkla, yahut metafizik Modern Burjuva metot ve mantığı ile kavrıyabilmek olanaksızdır. O nedenle ,Prolearya Partisi içinde ve dışında boyuna skolâstik ve metafizik kafalar kırılıp dökülür durur.

Proletarya Partisi hem bütün işçi Sınıfının içinde olacak, hem de öteki bütün Sosyal Sınıfları niçinde olacaktır. Proletarya Partisi: hem bütünüyle İşçi Sınıfının Devrimcilerini içine alacak, hem de bütünüyle öteki Sınıf, Tabaka ve Zümrelerin Devrimcilerini içine alacak... Bu apaçık bir çelişki dekil midir? Bir çelişkidir. Ama, akılda nuydurma, sübjektif ve soyut bir ölü çelişki, yâni saçma değildir: tam tersine, yaşantıdan gelme, en objektif ve en somut bir canlı çelişkidir, yâni gerçekliğin tâ kendisidir.

Proletarya Partisinin bütün gücü ve bütün dinamizmi bu gerçeklerin canlı Diyalektiğinden gelir. Proletarya Partisi iliklerine dek bir Sınıf partisi, İşçi Sınıfının partisidir. Ama egoist, kendi sınıf tekkesinin aşılmaz duvarları içinde bunamış sınıf tekelcisi bir Parti değildir. Örneğin İngiliz Trade-union'larının İşçi Partisi öyle dar sınıfcıl kaldığı için, herşeyden önce, Sendika Ağalarının, Finans-Kapital uşaklığına yatkın, İşçi Sınıfı düşmanı, Emperyalizm dostu örgütüdür.

Proletarya Partisi yalnız İşçi Sınıfının çıkarlarını ve dar çerçevesini düşünmekle kalmaz. Sosyal Sınıflar tabusunu, İşçi Sınıfı ile birlikte Toplum alnyazsından siler. Ortada yalnız insan varlığını yüceltecek bir toplum ülküsünü taşır. En az Sınıfcıl olduğu kertede İnsancıl'dır. Ham ervahı çileden çıkaran başdöndürücü Diyalektik buradadır. Bu olağanüstü (Sınıf + İnsan) ülküsünün biricik bilimi ve bilinci, Teori ile Pratiği İşçi Sınıfı açısından Proletarya Partisi'nde sentezleştirmiş buluna nBilimcil Sosyalizm'dir.

Öz Eleştiri

İş Yapan Yanlış da Yapar

İlk sayımızı okuyanlar, sayılamayacak kadar çok; dizgi, tertip yanlışı görmüşlerdir. Bunun sebebi gazete çıkarma konusundaki; bilgisizliğimiz ve tecrübesizliğimizdir.

Yanlışlardan ve eksiklerden en önemli bir kaçını burada düzeltelim.

1) «İŞVEREN SOSYALİZMİ — İŞÇİ SOSYALİZMİ» başlıklı uzun yazının yazarı Dr. Hikmet KIVILCIMLI'dır. Yazı ilk kez AYDINLIK dergisinin Haziran 1969'da yayınlanan 8. sayısında basılmıştır. Biz oradan aldık. Yazarın adının eksikliğini tashih (yazıların düzeltilmesi) sırasında göremememiz, «Ağaçlardan ormanı görememek» gibi oldu.

2) «SOSYALSTLERİN BİRİNCİ GÖREVİ» başlıklı yazıda şu aragraf eksiktir. Düzeltiriz.

«Güneşimiz ve yıldızlarımız oluşurlarken **Evren:** bir uçsuz bucaksız ışıklı bulutmuş. Ona **Fizik** bilimi **Kaos** (Mahşer) diyor. Bütün Güneş Sistemleri o mahşerden çıkmıştır. İnsanlık, Uygarlığa (Medeniyete) ulaşırken, **Toplum:** küçücük **Kan** örgütlü oymakların (Kabile ve Aşiretlerin), «Soy»ların, «Boy»ların sonsuz kaynaşması içinde Mahşer gibi kıvranır, durumuş. Ona, **Sosyal** bilim **Tarihöncesi** diyor Bütün uygarlık düzenleri o Kaos'tan çıkmıştır.»

Öte yandan gazete 3 gün geç basılmıştır. Matbaa sahiplerine «emniyet görevlileri» gazeteyi basmama yolunda «tavsiyelerde» bulunmuşlar, Gazeteyle epeyce yakından ilgilenmişler, böylece gazetenin basımını 2 gün geciktirmişlerdir.

Diğer yandan zamlar yüzünden 1 gün kâğıt bulamadık. Sonunda karaborsadan satın aldık.

Neyse, geç te olsa, güç te olsa yayınlamaya ve ellerinize ulaştırmaya çalıştık.

Biraz da eleştirilere değinelim : Gazete hakkında kulaktan kulağa çok şeyler söyleniyor. Şimdilik cevabımız şunlar:

1) Eleştiri mertçe ,yüze karşı, açık açık yapılmalıdır.

2) Eleştiriler şahsiyata dökülmemeli, prensip ve fikirler etrafında olmalı.

3) Eleştiri silahı, silahların eleştirisine varmamalı.

Bu esaslar dahilinde yapılacak her eleştiriyi buradan yayınlamak ve cevaplandırmak boynumuza borçtur.

300 den fazla işçi öldü

(Baştarafı 1. sayfada)

takışlar bir zaman alır. İşte sık sık görülebilecek kazalar bu noktada başlar. Aşağıdan eski ustabaşı (yeni taşaron) hemen bağırır. «Her yerde bağlayıp çözme zaman kaybediyoruz, amma da korkaksın be» Eğer kanunları, nizamnameleri hatırlatmaya kalkarsanız «Çok ukala olduğunuz» söylenir, işten atılır açlıkla baş başa bırakılırsınız. Derken birgün düşüp öldünüzmü, müfettişler gelir, belinizde emniyet kemeri olduğu dolayısıyla kendi ihmalinizden öldüğünüz zapta geçirilir. Mekanizma aşağı yukarı her işyerinde buna benzer. İnsana değer vermek ne gezer.

İskenderunda bugüne iş kazalarında ölen işçilerin sayısı 300'ü çoktan aştı. Sömürüyü arttırmak, «mutlak sömürü» sistemini sürdürmek için kurulan bu mekanizmaya «çağdaş uygarlık» hayranı bezirgan gazetelerimiz hiç değinmez. Çünki onların bezirgan mantığınca: «Bir köpek bir insanı ısırırsa haber değildir, ama bir insan bir köpeği ısırırsa haberdir.» İşçiler ölürken «Köpekler insanları ısırmaktadır» yani bunlar olağan şeylerdir. Dile kolay sırf İskenderun'da 300'ü aşkın işçimiz bir avuç şirketin aşırı kârı uğruna katledildi. Hergün bir yeni sakatlama, yeni ölüm haberi ekleniyor.

İşçilerin günde en az 9 saat en ağır şartlarda çalışıp yarattıkları değere karşılık ellerine geçen ücret karınlarını doyurup kendi günlük en zaruri ihtiyaçlarını bile karşılamayacak vaziyettedir.

İnşaat işçilerinin çoğu evini, ocağını, memleketini bırakıp, «ekmek parası» için o şantiye senin bu şantiye benim dolaşıp dururlar. Her işçi, bir işe girebilmek için aylarca boş geezr. Ev kirası, otel parası, yiyecek parası, fiatlar ateş pahası. Nasıl yaşanır? İşçinin aldığı ücretin çoğu daha eline geçmeden kırpıla kırpıla kuşa döndürülür. Gelir vergisi, sigorta kesintisi, bordro oyunları, mesailer gösterilmez. İşçilik yapan bilir. İşçinin en yıkık olduğu günü, para aldığı gündür.

EĞER İKTİDARLAR VERGİ KAÇAKÇILIĞINI ÖNLEMEKTE GERÇEKTEN KARARLI VE SAMİMİ İSELER : VERGİ KAÇAKÇILIĞINI ÖNLEMEK - İŞÇİDEN VERGİ ALMAMAKLA OLUR.

Daha şurada sıralamakla bitmeyecek binlerce dert işçiyi bunaltıp, sersemletmektedir. İşçinin hakkını koruyan arayan kim?.. Kanun mu? Onu kimse piyasada göremez. İşveren istediği zaman şıp diye aynı kanun ortaya çıkar. İşçinin elini kolunu bağlar. Sendika mı?.. İşçiler haberleri olmadan üye kaydedilir, gene haberleri olmadan işçiler adına sözleşmeler yapılır, gene işçiler adına, işçilerin haberi olmadan sendika aidatları kesilir, gene işçiler adına Çukurova'nın mültimilyoner bezirgan hacıağalarıyla birlikte pavyonlarda barlarda, soğukoluk, Belan randevu evlerinde kumrahanelerinde yenir. Biraz kırıntı da sendikaların işçiye karşı gözdağı vermek amacıyla besledikleri kabadayılara, fedailere koklatılır. Öyle bir sistem ki anlatmakla bitmez.

Bunlar yalnız İskenderun'da olmuyor her yerde aynı olaylarla karşılaşabilirsiniz.

Bu gidiş nereye kadar sürer?..

Diğerleri yaratan, yaşatan işçi sınıfı neden bu duruma müstahak görülür? Bunları bilmeyen duymayan var mı? **Yok.** Ama bütün bunları ortadan kaldrmanın yolu yok mu? **VAR.** Bunun için. İşçi sınıfının partisini örgütlemek; BİLİMLİ, BİLİNÇLİ, DİSİPLİNLİ, KARARLI mücadele vermek; atılacak ilk adımdır. **Bugün en kutsal görevimiz budur.**

HASAN ÇELİK

İşçi Çıkarmaları Devam Ediyor

(Baştarafı 1. sayfada)

ile İşverenin bir pazarlığı sonucu yapıldığını söylemektedir.

Sendika iki yıllığına 26 TL. istiyor, İşveren ise; «26 lira ücret zammını veririm ,ancak, 400 işçiye de çıkışını veririm» diyor. Ve «anlaşma» böylelikle «tatlıya» bağlanıyor. Sonra da, işten atılan işçilerin bir kaç aylığına alınmış «mukaveleli» işçiler olduğu yazılıyor. Böylece hem işverenin, hem de «Devrimci» sendikanın «namusuna» toz kondurulmuyor, ALAN MEMNUN-SATAN MEMNUN. Tek zararlı çıkan satılan işçilerimiz oluyor.

Derby-Lastik fabrikasında sözleşme imzalanalı neredeyse bir ay olmuştur. Halâ sözleşme açıklanmamıştır. Ayrıca sendika rekabeti yüzünden 50 kadar işçi yeni sözleşmeden yararlandırılmayıp, süründürülüyor. Bir de fazladan, sözleşmeyi imzalayan sendika (Lastik-İş) tarafından işten attırılma tehdidi altında tutuluyorlar.

Yukarıda anlatığımız olaylar işçilerin başına gelen bin bir çeşit olaylardan sadece bir tanesidir. Daha doğrusu başlarından hiç gitmeyen olaylardandır. Ancak İŞÇİ SINIFIMIZIN DEVRİMCİ PARTİSİNİ KURARAK ve O'nu işçi sınıfımıza ve halkımıza öncü yaparak bu türden milyonlarca oyunu bozabilir, baskı ve tehditlere göğüs gerebiliriz.

Mutlu Akü Olayları

(Baştarafı 1. sayfada)

süreli bir çatışma olmuş, çatışmadan dolayı üç işçi göz altına alınmıştır. Grevin devam ettiği esnada işverenler akü fiatlarına 100 TL. zam yapabilmek için hükümet nezdinde temaslarını sürüdürmüşlerdir. İşveren aynı zamanda grevi bölmek için gazetelere ilan vererek sendikayı araya koymadan işçilerin iş başı yapmalarını böylece ücretlere zam yapacaklarını açıklamışlardır.

Mutlu akü fabrikasında grev hala sürmekte, Türker İzabe ve Kasım Aker'de ise bir sessizlik görülmektedir. Ama bu sesizlik fırtına öncesi sesisizliğidir. Mutlu patronunun oyunu bozulacaktır.

SİNAN KARTAL

İşe Bak !..

«TÜRKİYE'DE TEZEĞİN ENERJİ TÜKETİMİNDEKİ YERİ BÜYÜK»

«Hazırlanan bir raporda, Türkiye'de enerji tüketiminde odun ve tezeğin yerinin halâ % 31,1 olduğu saptanmıştır.» (Yeni Halkçı 22/2/1974)

21/Şubat/1974 tarihli Barış gazetesi şöyle yazıyor : «Yem sıkıntısı sürerken bir kilo samanın 3 liraya kadar yükseldiği belirtilmiştir. Elazığ'da yem yokluğundan 1500'den fazla hayvan öldü»

«35 bin hayvan yem darlığı yüzünden öldü: (Erzurum) Doğu bölgesinde uzun süren kış süresince 35 bin hayvanın yem kıtlığından öldüğü öğrenilmiştir. (26/şubat/1974 Gazeteler)

Traktörlerin köye girişiyle, bütün meraların, otlakların tarla haline getirilmesi sonucu bir yandan erezyon, bir yandan yemsizlik hayvancılığımızı öldürmüştür. Hayvancılığımız gerileyince «tezek üretimi» de kendiliğinden geriler.

Yakında ,büyük şehirlerimiz gibi, doğu vilayetlerimizden de «enerji sıkıntısı» başladığı yollu haberler, alırsak şaşmayalım.

işçi sınıfının tarihcil görevi

(Baştarafı 1. sayfada)

Birkaç bin kurnaz yalancının mumu yatsıya kadar bile yanmaz. O birkaç bin kurnaz, niçin ve nasıl: çalışanların her günkü bir lokma ekmeğini bile çok görüyor ;işçi ve köylü fukaranın çoluğunu, çocuğunu, evini barkını darmadağın sokağa atabiliyor. Hakkını arayan emekle değer yaratıcı insanlarımızın üzerine ikide bir süngü, ateş, kurşun... Sıkışınca tank ,uçak yağdırabiliyor. Niçin ve nasıl mı? Çok basitçe : **Siyaset iktidarını** TEKEL'inde tutarak ve tutabildiği için bu, kulağımıza küpe olması gereken **ikinci derstir.**

Çivi çiviyle sökülür. O, ciğeri beş para etmez, memleketin gümrüklerini **«Batılı»** dedikleri **Parababalarına, «Ortak Pazar»** dalaveresine kurban ederek, milleti resmen satan birkaç bin soyguncu ortada. Bu güruh mademki politikanın **su başlarını** keserek, **iktidarı** tekelinde tutarak türlü canavarlıklarını yapabiliyor. Sonra, meclise soktuğu adamlarıyla kayıkçı dövüşleri çıkararak dikkati o hokkabazlıklara çekebiliyor. Sonra, ezik, bitik, aç, işsiz yığınlarımıza koleralı zemezem satarak, her çapulun ve haydutluğun **«Din İman, Bin Mintan»** adına yapıldığını da rahatça yutturmanın yollarını parayla, zorla, sürü sürü sözüm yabana **«gizli»** tarikatlerle arayıp bulabiliyor. Bunun önüne **Siyasî iktidarı** ele alma savaşından başka **hiçbir şey geçemez.** Bu, kulağımıza küpe olması gereken **Üçüncü Derstir.**

İktidar lafla alınmaz. Normal olarak **Siyasi İktidar Savaşı** yapacak bir **Sınıf Partisi** ile alınır. Bir **askercil** vuruş, bir **çete** baskını: her hangi şartlı momentten, veya sürprizden yararlanarak, iktidara çıkamaz mı ?Belki çıkar. Ama iktidara çıkmak değil, çıkılan yerde tutunmak iştir. Bugün iktidarda tutunmanın, tek şartı Modern bir Sosyal Sınıfa gerçekten dayanmış, yedek sosyal güçleri akıllıca kullanabilen bir **Öncü Örgüt** (siyasî parti) ile olur. Çalışan yığınlarımızın siyasî iktidarda tutunacak Örgütü, ancak İşçi Sınıfı Partisi olabilir. Bu, kulağımıza küpe olacak **dördüncü derstir.**

Fabrikaları, Yolları, Çiftlikleri, Sarayları, Şehirleri, Gecekonduları yapan ve işleten İşçi Sınıfımız, **Devrimci Gençlikle** elele : **İşçi Sınıfı Partisini** de yapacaktır. Çünkü İşçi Sınıfı Partisini yapıp yürütmeyi becermedikçe, başka her şeyi yapmanın, Dünyaları yeniden kurmanın, insanca yaşamak için yetmediğini, hergünkü gözyaşlı ve kanlı denemeleriyle sınamıştır. Daha da çok sınayacaktır. Yaşamanın ve binbir günlük dövüşün verdiği en büyük denemeli ders, öteki aşırıca açık 4 düşünce ve davranış dersi ile çelikleşecek, mızraklaşacak bir avuç asalak gerici, geriletici vatan haini parababasının iktisat tekelini ve sınıf tahakkümünü yenecektir. Tarihin yörüngesi, en ufak ikirciliğe yer bırakmayacak ölçüde, işçi sınıfının yörüngesine girmiştir. Ne denli parlak göktaşı görünmek tutkunluğu içinde bulunurlarsa bulunsunlar, eğer uzayın sağır boşluklarına yitmek istemiyorlarsa, bütün devrimci yıldızlar, Tarihin ve işçi sınıfının yörüngesi içine akmalıdırlar. Bu yörünge proletarya partisidir.

İLKE'nin ilkelliği

(Baştarafı 1. sayfada)

bu düşüncenin saçmalığı açıkta ortaya çıkıyor. Siyiset arenasında yapamıyacaklarımızı da söylemek yiğitlik sayılabilir. Bunu söyleyen kimseyi kınamayabilirizde; ancak kendi eksiklerini ve hatalarını lütfen genel bir kuralmışcasına yutturmaya kimse kalkmasın.

«İlke dergisi, SADECE gerekli ideolojik oluşum ve gelişime işçi sınıfı anahtarını elinden bırakmıyarak yardımcı olmayı hedef bilen bir yayın olacaktır». (a.y) (biz majiskülledik) Toru topu altı paragıraflık yazıda insan neyi eleştiremiyeceğini arayacak nerede ise. İLKE kendi çalışma alanını «aSdece ideolojik oluşum ve gelişimle» sınırlamamalıdır. Bir yayın organı ideolojiyi -işçi sınıfı düşüncesini- başta işçi sınıfı olmak üzere halkınızın ve onun devrimcilerinin DAVRANIŞI ile SENTEZLEŞTİRİLMELİDİR. XX İlke, düşünce ve davranışın diyalektik birliğini kopararak bir yanılgıya daha düşüyor. Bütün bu yanılgılarını da ilke, **«işçi sınıfı anahtarını elinden bırakmıyarak»** yapıyor. Yani kendileri dışında olan başka eğilimler işçi sınıf dışına düşecekler. Toplum evimizin iktidar kilidini, işçi sınıfının anahtar ilkecilerde olduğundan hiç bir sol eğilim açamyacak. Bu 50 yılllk ev sahibi sosyalist hareketimizi bastıran yavuz hırsızlık değilse, ne dediğini bilmemektir.

Ve son olarak : **Aynı hedefe yönelen bütün arkadaşların İLKE'ye yardımcı olacaklarına inanıyoruz»** diyor İLKE. Hedef sosyalizmin iktidara gelmesi ise «aynı hedefe yönel»miş sayılabiliriz. Hatalı tutum ve davranışlarını -hissiyata ve şahsiyata kaçmadan- aşımasız eleştirme ile ancak ilkeye en iyi şekilde **yardımcı** olabileceğimiz kanısındayız ve bu kanı ile kaleme aldığımız eleştirinin dostça bir uyarıdan başka amacı yoktur. Yeter ki hatalarımızı görelim ve yüreklice kabullenelim.

Zaten proletarya particiliğinin temeli de bu devrimci dürüstlükten geçmezmi?

MEHMET TUTUNCU

HAFTALIK POLİTİK GAZETE
kıvılcım
DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ.

Sahibi :
Demir KÜÇÜKAYDIN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü :
Dündar ERENLER

İdare Yeri :
Seyitefendi Sok. No 18/1 Aksaray - İSTANBUL

Baskı :
ARMAĞAN Matbaası

Abona Şartları :
1 Yıllık 50.— TL., 6 Aylık 25.— TL. 3 aylık 12,50 TL.